

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. M. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1897

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

« Τέρπειν ἄμα καὶ διδάσκειν »

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. - ΤΟΜΟΣ 4ος

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἅγιον Ψεῦδος	Σελίς	28	Ἀποτελέσματα Δημοψηφίσματος	102, 166
Ἀδελφούλα (ἡ)	116	» 47ου Διαγωνισμοῦ (λύσεων)	54	
Αἰφνιδια ἀλλαγῆ τοῦ καιροῦ (ἐξ γελοιογραφίας)	225	» 49ου » (λύσεων)	142	
Ἀκακία (ἡ) τοῦ Ἐκουέν	310	» 50ου » (λύσεων)	366	
Ἀκόλουθος (ὁ) τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος (μετὰ 53 εἰκόνων) 1, 9, 18, 25, 33, 41, 49, 57, 65, 73, 92, 97, 105, 113, 122, 129, 137, 145, 153, 161, 169, 177, 185, 193, 202, 209, 217, 226, 233, 241, 249, 257, 265, 273, 281, 289, 297, 305, 313, 321, 330, 337, 361, 369, 377, 389, 393, 401, 409, 420		» 51ου » (διηγήματος)	37, 171, 181	
Ἀλευροκατακλυσμός (ἐξ γελοιογραφίας)	197	» 52ου » (λύσεων)	144	
Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως, 7, 15, 23, 31, 37, 47, 55, 62, 71, 79, 94, 103, 110, 118, 127, 135, 143, 151, 159, 167, 175, 183, 191, 199, 207, 215, 223, 231, 239, 247, 255, 263, 271, 279, 287, 295, 302, 311, 319, 327, 335, 343, 360, 367, 375, 383, 391, 399, 407, 415, 431		» Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς	381, 389	
Ἄλλοτε καὶ τώρα	431	» » Καλλιγραφίας	14	
Ἀναμνηστικὴ στήλη πρὸς τιμὴν τῶν Φιλελλήνων	183	» » Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ	372	
Ἀνανέωσις (ἡ) τῶν συνδρομῶν διὰ τὸ 1898	382	Ἀπροσδόκητος διακοπὴ	383	
Ἀνεξικακία (ἡ βραβευθεῖσα μετὰ φρασίας)	372	Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς (εἰκὼν βραβευθέντος)	357	
		Ἀσπροῦλα (ἡ) Ἱστορία μιᾶς γίδας (μετὰ 22 εἰκόνων) 5, 12, 21, 28, 38, 44, 53, 60, 70, 76, 101, 109, 117, 125, 133, 141, 149, 157, 165, 173, 182, 188, 198, 205, 213, 221, 230, 237, 246, 253, 261, 269		
		Ἀτελείωτο (τὸ) Παραμῦθι (νηπιακὸν μετ' εἰκόνας)	17	
		Αὐθέντης καὶ Δούλος	278	
		Ἄφουτ! Ἄφουτ! (νηπιακὸν μετ' εἰκόνας)	12	
		Βασιλεὺς (ὁ) καὶ ἡ Ἀράχνη	275	
		Βασιλόπουλο (τὸ)	52	
		Βραβευθεῖσαι (αἱ) ἐν τῷ Ἀρσακείῳ συνδρομητικῆς Διαπλάσεως (Τρεῖς προσωπογραφίαι)	281	
		Βροχὴ (ἡ) (νηπιακὸν μετ' εἰκόνας)	53	

	Σελίς		Σελίς
Γαλαζάκι (τό)	22, 46	Λουλούδια (τά) τῆς Γρηῆς	99, 110, 115
Γάτα (ἡ) τοῦ Βάτου	300, 306, 315, 323	Μαθητῆς καὶ Διδάσκαλος	345
Γενναῖον (τό) Παιδίον	268	Μάιος	148
Γιάννης ὁ Μουσικός	219, 228	Μαργαριτάρια	238
Δάκρυ (τό) τοῦ Χριστοῦ	59	Μέγξ (τό) Ἐσπαθώμα, ἐπὶ τῇ Εἰκοσαετηρίδι τῆς Διαπλάσεως	388
Δάφνη (εἰκὼν βραβευθεῖσης)	20	Μέλλουσα Καλλιτέχνης (εἰκὼν βραβευθεῖσης)	292
Δερβίσης (ὁ) καὶ αἱ μυταί	37	Μέλλων (ὁ) Βασιλεὺς	78
Δερβίσης (ὁ) καὶ ὁ λύκος (μῦθος)	222	Μὲ ὀμικρὸν ἢ μὲ ὀμέγα; (Μονόλογος πρὸς ἀπαγγελίαν μετ' εἰκόνος)	201
Δέσμη Κλειδίων	67	Μετριοφροσύνη	118
Δήλωσις	415	Μητέρα (ἡ) γράφει (νηπιακὸν μετ' εἰκόνος)	92
Δημοψήφισμα (τό) τῶν συδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως	102, 169	Μητέρα (ἡ) μοῦι (Μονόλογος πρὸς ἀπαγγελίαν)	155
Διαγωνισμὸς 50ῶς (λύσεων)	6	Μικρά (τά) τῶν Μυστικῶν (νηπιακὸν μετ' εἰκόνος)	69
» 51ῶς (διηγήματος)	37, 171	Μικρά (τά) Μυστικὰ (ἐπιστολὴ ἐνὸς φίλου μακρῶς)	270
» 52ῶς (λύσεων)	151	Μικρά (ἡ) μάγισσα (νηπιακὸν μετ' εἰκόνος)	212
» 53ῶς (λύσεων)	294	Μικροὶ Διαγωνισμοί:	
Διὰ τὸ ἔσπαθώμα, τί γίνεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν	238	Ζωγραφικῆς	254
Διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ραπτικῆς	342, 363	Καλλιγραφίας	14
Διδάσκαλος (ὁ) τῆς Γαλλικῆς	379, 386	Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Ραπτικῆς	342, 363
Διήγημα (τὸ βραβευθὲν) τοῦ 51ου Διαγωνισμοῦ (μετὰ εἰκόνων)	181	Μικρὸς ποιητικὸς διαγωνισμὸς	396
Δόκτωρ (ὁ) Ἀγυρτίδης (Μονόλογος πρὸς ἀπαγγελίαν)	418	Μικρὸς (ὁ) Σύλλογος πρὸς Διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως	278
Δρόμος (ὁ)	339	Μιμητῆς τοῦ Ναπολέοντος	406
Δύο (οἱ) μανδρόσκυλοι	318	Μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν (νηπιακὸν μετ' εἰκόνος)	329
Δύο τυφλοὶ καὶ ἓνας σκύλος	403	Νέα (τά) τοῦ 1898 (ἐπιστολὴ τῆς Διαπλάσεως)	428
Δώδεκα (οἱ) Ἀπόστολοι	212	Νεολόγος	231
Δώδεκαετής (ὁ) ἥρωας	150, 158, 164, 174	Νέον (τό) Ἐσπαθώμα	180
Δῶρα (τά) τῆς Διαπλάσεως	396	Ἄδοιπὸρος (ὁ) καὶ ἡ χουρμαδιά	150
Δῶρον (τό) τῆς Διαπλάσεως διὰ τὸ Ἐσπαθώμα	207	Οικογένεια Μαντζουράνα (μετὰ 23 εἰκόνων)	277, 284, 293, 301, 308, 317, 325, 333, 341, 358, 365, 373, 380, 385, 397, 405, 413, 424
Εἰς τὴν Σιδηρίαν	291	Ἄλλη Κέρκυρα (θαλασσογραφία Στεφάνου Βούλγαρη, Β' Βραβεῖον Διαγ. Ζωγραφικῆς)	389
Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Φαίδωνος, 3, 11, 19, 27, 35, 43, 51, 59, 68, 75, 91, 100, 106, 115, 124, 132, 140, 147, 156, 163, 174, 179, 187, 195, (μετ' εἰκόνος) 204, 211, 220, 228, 236, 244, 251, 259, 267, 276, 283, 291, 299, 308, 314, 324, 332, 340, 359, 364, 371, 379, 387, 395, 403, 441, 419		Ἄλω τρέχει, τρέχει, τρέχει (νηπιακὸν μετ' εἰκόνος)	245
Ἑλληνικὴ Σημαία (εἰκὼν βραβευθεῖσης)	253	Ἄτι κατέρχεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς πέννας (ἐπιστολὴ μακρῶς συνδρομητρίδος)	326
Ἐπίσκεψις (ἡ) τοῦ Τσαρού	235, 242	Παιδικὸν (τό) Θέατρον (νηπιακὸν μετ' εἰκόνος)	260
Ἐπιστολὴ (μία) περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ	139	Παιδικὸν Πνεῦμα	7, 15, 23, 39, 47, 55, 62, 71, 78, 94, 103, 110, 118, 126, 134, 143, 151, 159, 166, 176, 183, 191, 199, 206, 215, 222, 231, 239, 247, 254, 263, 270, 279, 286, 294, 302, 311, 319, 327, 335, 342, 367, 375, 383, 391, 399, 406, 415, 430
Ἐπιστολὴ (ἡ) τῆς θείας (Μονόλογος πρὸς ἀπαγγελίαν)	286	Παιδί—Λαγὼς	398
Ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας	294	Παράδοξος μεταμόρφωσις (ὁ γελοιογραφία)	404
Εὐγνωμοσύνη (ἡ)	94	Παραμύθι (τό) τῆς ἀρκούδας	404, 411
Εὐχάριστον ἄγγελμα	65	Παρεξήγησις	272
Ἐφημερίς (ἡ) τοῦ παπποῦ (Μονόλογος πρὸς ἀπαγγελίαν)	188, 197, 206	Παρίπτειται ἐντὸς δάσους	131, 139
Ζαβουλὼν	109	Πετεινοὶ καὶ ἀλεπού (μῦθος)	423
Ζωντανὴ Χαλκομανία (ἔξ γελοιογραφία)	269	Πετροπελεκητῆς (ὁ)	245, 251, 260
Θνήσκων (ὁ) Βασιλεὺς	262	Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις	8, 16, 24, 32, 40, 48, 56, 64, 72, 80, 96, 104, 112, 120, 128, 136, 144, 152, 160, 168, 176, 184, 192, 200, 208, 216, 224, 232, 240, 248, 256, 264, 172, 280, 288, 296, 304, 312, 320, 328, 336, 344, 360, 368, 376, 384, 392, 400, 416, 423
Ἱστορία μιᾶς φωλεᾶς	108	Πολὺ ἀργά	737
Ἰσχύς καὶ Ἀδυναμία	108	Ποτάμι (τό) (νηπιακὸν μετ' εἰκόνος)	35
Καὶ ἄλλη μέθοδος διὰ τὸ πρόβλημα τοῦ Ζατρικίου	374	Πούνης (τό) τοῦ Ρουσσέλ	55
Καὶ πάλιν τὸ πρόβλημα τοῦ Ζατρικίου	334	Πρόβλημα (τό) τοῦ Ζατρικίου	310, 374, 334
Καλλιτέρα (ἡ) διαίτα	426	Πρόσκλησις τῆς Διαπλάσεως πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ 1898	316
Κάλτσα (ἡ)	302	Προσκυνητῆς (ὁ)	374
Καμποῦρτζα (ἡ)	338		
Κανονισμὸς τῶν Μικρῶν Μυστικῶν	47		
Κανονισμὸς τῶν Ψευδωνύμων	196		
Κατὰ τί διαφέρομεν ἀπὸ τὰ ζῶα	134		
Κινεζικὴ φιλανθρωπία	190		
Κλήρωσις (ἡ) τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως	30		
Κοραῖς (εἰκὼν βραβευθεῖσας)	90		
4ῃ Κυριακῇ τῆς Διαπλάσεως (μετὰ 11 εἰκόνων)	81		
5ῃ Κυριακῇ τῆς Διαπλάσεως (μετὰ 14 εἰκόνων)	345		
Λευκὰ (τά) ρόδα (Χριστουγεννιάτικον διήγημα μετ' εἰκόνος)	417		
Λιμὴν (ὁ) τῆς Αἰγίνης (ἡ βραβευθεῖσα θαλασσογραφία τοῦ Ἐλπιδοφόρου)	381		

	Σελίς
Ρωσὶς καὶ Γαλλίς	426
Σαμπάνια (ἡ) (τρεῖς γελοιογραφίαι)	60
Σκέψεις καὶ Γνώμαι τοῦ Ἀνανία, ἐμπνευσθεῖσαι ἐκ τῶν ψευδωνύμων	6, 14, 21, 28, 36, 44, 52, 62, 69, 94, 101, 108, 118, 123, 133, 141, 148, 155, 166, 180, 198, 204, 222, 230, 234, 244, 252, 259, 268, 276, 283, 292, 298, 310, 318, 323, 332, 340, 366, 371, 378, 387, 399, 405, 412, 427
Σκύλος (ὁ) μας, (νηπιακὸν μετ' εἰκόνος)	164
Σοφὴ παρηγορία	396
Σταγῶν (ἡ)	254
Στάσις καὶ ἀντίστασις	179
Συναυλία εἰς τὰ κεραμίδια (νηπιακὸν μετ' εἰκόνος)	284
Συνομιλία (ἡ) τῶν παιγνιδίων (νηπιακὸν μετ' εἰκόνος)	6

	Σελίς
Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ Μαθητριῶν. Δελτίον εἰσφορῶν Β', Γ' καὶ Ζ'	39, 166, 407
Τί εἶδεν ἡ Σελήνη	278
Τρία (τά) αἰτήματα	14
Τρομερὸν (τό) ὄνειρον (νηπιακὸν μετ' εἰκόνος)	427
Ἐπὶ Πατρίδος	370
Ἐποβολὴς (ὁ) (Διάλογος)	107
Φλουρί (τό) τῆς Πήττας (Μονόλογος)	4
Φρόνησις	286
Φυλακισμένη (ἡ) Μητέρα, (νηπιακὸν μετ' εἰκόνος)	221
Χάριν τῆς Τιμῆς	331
Χάρτινο (τό) Χιόνι (ἐπιστημονικὸν παίγνιον)	206
Χειρότερον (τό) Ἐλάττωμα	75
Χειμερινὰ ἀναμνήσεις, (μετ' εἰκόνος)	229
Χέρια (τά) τοῦ κουλοῦ (δύο γελοιογραφίαι)	4
Χριστὸς Ἀνέστη (μετ' εἰκόνος)	121
Ὡς ἐκεῖ ἐπάνω! (νηπιακὸν μετ' εἰκόνος)	117

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

	Σελίς		Σελίς
Ἄγριόγατος καὶ Σπουργίτης	11	Μὴν το κόβης	156
Ἄκρωτήρι καὶ Φανάρι	291	Μικροὶ στίχοι	116
Ἀνοιχτάτικη Αὐγὴ	188	Μικρὸς (ὁ) πολεμιστῆς	99
Ἀποφθεγματικά	43, 59	Μοῖρα (ἡ) τῆς Ἀλεπούς	235
Ἄρετη καὶ Ἄδικια	195	Νύκτα	381
Βαλανιδιά καὶ Ἀχλαδιά	332	Νυκτερίς (ἡ) (μετ' εἰκόνος)	36
Βατραχάκι καὶ Φεῖδι	219	Ὄρφανὸ (τό)	78
Γάιδαρας (ὁ) (μετ' εἰκόνος)	268	Παπαγάλος (ὁ)	374
Γαλανὸ (τό) Δουλοῦδι	371	Πάππος (ὁ)	140
Γερανοὶ καὶ Χῆνες	156	Πασχαλιὰτικὴ χαρά	126
Γλάρος (ὁ) (μετ' εἰκόνος)	44	Περιστέρι (τό)	76
Δύο (τά) ὄννια	364	Πόθοι	69
Ἐλα, παιδί μου, ἔλα	51	Ποντικὸς καὶ Νυκτερίδες	28
Ἐλα καὶ Πεύκος	174	Πρῶτο (τό) Μάθημα	307
Ἐρημὴ μάγνα	252	Σιωπηλὰ (τά) παιδιά	228
Εὐχὴ (ἡ) τῶν γονέων	213	Σκαντζόχοιρος (ὁ)	204
Ζητιάνος (ὁ)	94	Σπίνος ὁ Δινόφιλος	212
Ἦλθαν τὰ βάρια	118	Σταθερότης	163
Ἦλιος Χειμωνιάτικος	390	Σταύρωσις	114
Ἦταν καιρὸς	403	Στὴν Ἀκρογιαλιά	324
Θαυμασμὸς	125	Στὸν Μάη	147
Ἰαμβοὶ καὶ Ἀνάπαιστοι	23	Στὸν Ὀλυμπο	423
Καλὴ Καρδιά	324	Συμβουλὴ	405
Καλὴ νύκτα	395	Τάξις καὶ Ἀταξία	268
Καλοκαίρι	195	Τί μᾶρέσει	387
Καλὸ (τό) Παιδί	3	Φεῖδι (τό) καὶ ἡ Κουρούνα	257
Καλὸς	339	Φιλί (τό) τῆς Ἀλεπούς	131
Κανάρι (τό)	52	Φόβος καὶ Θάρος	340
Καρδερινάκι	299	Φωνὴ (ἡ) τοῦ Γολγοθᾶ	124
Κισσὸς (ὁ)	163	Χελιδόνι (τό) (μετ' εἰκόνος)	108
Κοιμοῦνται	243	Χελώνη (ἡ)	220
Κοριτσά καὶ Ἀχλαδιά	242	Χιονισμένη (ἡ) Μουριά	427
Κούκλα μου (ἡ) (Μονόλογος)	411	Χριστούγεννα	423
Κουνελοῦ (τοῦ) τὸ Πήδημα	60	Χρυσάετος (ὁ)	20
Μάννα (ἡ)	359	Ψάρακι (τό)	275
Μέλισσα (ἡ)	182, 211		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 300 εἰκονογραφίας καὶ κοσμήματα.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι δραχ. 7. — Διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 8.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

Ἐκαστος τόμος (ἓν ἔτος) τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
τιμᾶται ἄδεται φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

[Ἡ Β' περίοδος ἤρχισε τῷ 1894].

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων **ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤῶΝ ΠΑΙΔῶΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεπιμέμωτο ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔσχατον παιδιὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρρησίᾳ εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρετῶν καὶ χρησιμῶν εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἔτος
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσκληλαωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰανουαρίου 1897

Ἔτος 19^{ος}. — Ἀριθ. 1

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'
Ο ΘΕΙΟΣ ΜΗΜΠΗΣ

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Ἰουνίου, τοῦ ἔτους 1806, καθ' ἣν ὥραν ὁ μὲν ἥλιος ἐπλημμύρει τὸ πᾶν διὰ τῶν χρυσῶν τοῦ ἀκτίνων, ἐκάστη δὲ ἀηδὼν ἐφαίνετο ὡς συναγωνιζομένη διὰ πρῶτον βραβεῖον Ὠδικῆς, παιδιὸν δεκαετὴς ἦτο ἐξηπλωμένον παρὰ τὴν ρίζαν μεγάλης καστανέας, εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλου.

Ἐπεινὴ ἦτο ἡ ὄψις τοῦ καὶ πτωχικὰ τὰ ἐνδύματα τοῦ Μικροῦ ἀλήτης ρακένδυτος καὶ τίποτε περισσότερον· ἀλλ' εἶχε ζωηρὸν τὸ βλέμμα, θαρραλέον, δῆλ. καὶ διαπεραστικόν· ἡ δὲ χρυση τοῦ κόμης, καλυπτομένη ὑπὸ ἐρυθροῦ δημοκρατικοῦ σκούφου, (ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχε χάσῃ μέγα μέρος τοῦ ἐπαναστατικοῦ τοῦ χρώματος), ἐσχημάτιζε περὶ τὸ μέτωπόν του βοστρύχους πυκνοὺς καὶ λαμπροὺς.

Ἄν καὶ τὸ ἐξωτερικόν του ὄλον ἐμαρτύρει πτωχείαν καὶ ἐγκατάλειψιν, εἶχεν ἐν τούτοις τὸ ὄψος ἐκεῖνο τῆς εὐτυχοῦς ἀμεριμνησίας, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει ὄλους σχεδὸν τοὺς μικροὺς ἀλήτας, ὅλα τὰ χαμίνια τῶν μεγαλοπόλεων.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξηρεῦνον ἀδιακόπως τὰς μεγαλοπρεπεῖς δενδροστοιχίας, αἱ ὁποῖαι ἐξετείνοντο ἐνώπιόν του. Προφανῶς κάποιον ἢ κάτι ἐπερίμενε, ποῦ ἦλθεν ἐκεῖ. Ἄλλ' ἡ ἐπιβλητικὴ ἐρημία τοῦ δάσους, τὸ βάρος τοῦ μεγάλου μυστικοῦ, τὸ ὁποῖον τὸν ἔφερον ἐκεῖ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Περγαμηνωποιᾶς, τῆς παρὰ τὸ Δημαρχεῖον, ὅπου εὕρισκετο ἡ πτωχικὴ του κατοικία, ἡ μακρὰ πορεία τὴν ὁποίαν εἶχε κάμῃ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Σαιν-Κλου, — ὅλ' αὐτὰ τον ἐξήντησαν, τὸν ἐβάρυναν καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐξαπλωθῇ, ὡς εἶδομεν, παρὰ τὴν ρίζαν τῆς γηραιᾶς ἐκείνης καστανέας. Καὶ ἐκεῖ ἐλλείψει συντρόφου, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νανακοινώσῃ τὰς σκέψεις του, ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μεγαλοφώνως μὲ τὸν ἑαυτὸν του.

— Τί εὐμορφὸ ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ μέρος ἐδῶ! ἔλεγεν ἡμιλείων τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ εἰσδῇ καλλίτερα τὸ βλέμμα του εἰς τὰ βᾶθη τῆς πρὸ αὐτοῦ δενδροφύτου ὁδοῦ. Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὴν γειτονεῖά μου, μὲ τὸν εὐλογημένον ἐκεῖνο δρόμον τῆς Περ-γα-μη-νο-ποι-ῆ-ας, (μὴ πῆχῃ λέξι! . . .) Μονάχα τὴ νύκτα θὰ εἶνε εἰς μὲν ἄγριο καὶ ἐρημικὸ τὸ δάσος. Δὲν ἤθελα καθόλου νὰ εἶμαι ἐδῶ. Ἄ, ὅσω γιὰ τὴ νύκτα, προτιμῶ τὰ μέρη τὰ δικὰ μας. Ἐκεῖ δὲν εἶνε ποτὲ ἐρημιά· οἱ ἄνθρωποι δὲν λείπουν ποτέ, καὶ

«Καὶ κρατούμενος δεξιᾷ μὲν ὑπὸ τοῦ θειοῦ του, ἀριστερᾷ δὲ ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου μικροῦ Παρίσιου . . .» (Σελ. 3, στήλ. α').

καμμιὰ φορὰ μαζεύονται πάρα πολλοί, ὅταν ὁ Πέτρος μάλιστα πειράξῃ τὴ Βαβέττα καὶ γίνεται καυγάς. . . Ἐγώ, τί νὰ σου πῶ, μάρεσει νὰ βλέπω ἄνθρώπους. Προτιμῶ ἓνα πληθος ἀπὸ ἀνθρώπους, παρὰ ἓνα πληθος ἀπὸ δένδρα, ὅπως αὐτὰ . . . Ἀλήθεια ὅμως, ἐδῶ, ἀνάμεσα ἔς αὐτὰ τὰ δένδρα, πρέπει νὰ βρισκῆται τὸ σπίτι τοῦ κυρ-Αὐτόκράτορα . . . Πρωτῆτερα, πρὶν φθάσω ἀκόμη, εἶδα ἓνα σωρὸ σπῆτια, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ. Κάποιος ἀπ' αὐτὰ θὰ εἶνε τὸ σπίτι του, χωρὶς ἄλλο! Καὶ δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τον ἀπαν-

τήσω κάπου εδώ. Μήπως γι' αυτό δεν ήλθα;... Είς αυτόν, μονάχα εις αυτόν, πρέπει να είπω το μυστικόν μου... Ναι! αλλά πού δεν ήξεύρω καθόλου πώς ομιλοῦν εις ένα Αυτοκράτορα; Πώς πρέπει τάχα να του είπω: Κύριε Αυτοκράτορ; ή Πολίτα Αυτοκράτορ; ή Κύριε Κοντοδεκανέα, όπως τον λέγουν 'στη γειτονεία μου; (*) Εδώ σ'ας θέλω!.. Πρέπει, πρέπει όμως να το μάθω, πριν ρωτήσω πού είνε το σπίτι του... Μπα! τί βλέπω εκεί ανάμεσα 'στὰ δένδρα; Είνε άνθρωπος;... Όχι, είνε ένα παιδί... Όχι, είνε ένα ακυλί... Α, όχι, είνε... μα τί είνε λοιπόν; Σκυλί δέν είνε... άλλο δέν είνε... γουρουνί δέν είνε... Να μην είνε πρόβατο;... Μπρέ! να μην είνε λύκος;... Να κ' ένα άλλο από πίσω του... να κ' ένα άλλο ακόμη... να κ' ένας άνθρωπος μαζί... Α, μ' αυτά πρέπει να είνε λύκοι, από εκείνα τὰ θεριά που λέγει ή κυρά - Τερέζα, πώς πρῶγουν τους ανθρώπους εις τὸ δάσος. Θὰ θέλουν, φαίνεται, να φάγουν εκείνον τὸν άνθρωπο... Αλλά δέν ἔχω καμμία ὄρεξι να με φάγουν κ' ἐμένα. Θὰ κρυφθῶ, μάτια μου, από πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ δένδρο καὶ θὰ ἰδῶ τί θὰ κάμουν...

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὸ χαμίνιον, ἔρπον ἐπὶ τῆς γλῶσσης ἀθροῦδας, ἐκρύφθη ὀπίσθεν τοῦ κορμιτοῦ τῆς μεγάλης κασταναίας, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμήν να παύσῃ να παρακολουθῆ με τοὺς ὀφθαλμούς τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ὄλονεν ἐπλησίαζαν.

Παιδίον, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐξήλθεν ἀπὸ τὰς ἀγκυρας τῶν Παρισίων, εἶχε φυσικὰ πολὺ ἀτελὴ ἰδέαν περὶ τοῦ βίου τῶν δασῶν ἐν τούτοις ἡ περιέργειά του, ἡ τὸσον δικαιολογημένη, δέν ἀπέκλειε, καθὼς βλέπετε, τὴν σύνεσιν.

Εἰς τὸν ἐλευθερὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος ἐξετείνετο μεταξύ τῆς δενδροφύτου ὁδοῦ καὶ τῆς κασταναίας, ὀπισθεν τῆς ὁποίας ἦτο ἐξηλωμένον τὸ παιδίον, ἐπροχώρει ἕνας ἄνθρωπος καὶ ὀπισθέν του, συνωθούμενα καὶ ἀναπνέοντα τὸν ἀέρα τοῦ δάσους με προφανῆ εὐχαρίστησιν, ἤρχοντο τὰ ἀγνωστα ζῶα, τὰ ὁποῖα ἐφύβιζαν τῶσον τὸ χαμίνιον τῶν Παρισίων: δώδεκα δορκάδες τῆς Βαρβαρίας, σταλείσαι ὡς δῶρον πρὸς τὴν Αυτοκράτειραν Ἰωσηφίαν, καὶ ἀπὸ τὸ Μαλμαϊζῶν, ὅπου καθ' ἀρχὰς εἶχον ἐγκατασταθῆ, μετενεχθεῖσαι ἐσχάτως εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλοῦ.

Ἦσαν κομψὰ καὶ χαριστάτα πλάσματα! Ἡ φυσικὴ των δειλία ἐνίκαιτο τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀπὸ τὴν λαϊμαργίαν των καὶ σχετικῶς ἀφοβα συνωθούντο πρὸς τὸν ἄνθρωπον, φρίσσοντα μὲν εἰς τὸ παραμικρὸν του κίνημα, ἀπομακρυνόμενα με πῆδημα τρόμου ὅταν τον ἔβλεπον να βυθίζῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ φορηματός του, ἀλλ' ἐπανερχόμενα πάλιν ὅταν τὴν ἀπέσυρε. Τὸν ἐπλησίαζαν τότε, τὸ ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου, καὶ βυθίζοντα τὸ ρύγχος των εἰς τὴν μελανὴν κόνιν, τὴν ὁποίαν ἐκείνος τοῖς ἐξείνεν ἐπὶ τῆς παλάμης, τὴν ὠσφραίνοντο καὶ τὴν ἀνερόφων ἠδονικῶς, με συνεχῆ μικρὰ παρτίσματα καὶ με εἰσπνοὰς παρατεταμένας.

Ὁ ἄνθρωπος ἦτο μετρίου ἀναστήματος, με μακρὸν κορμὸν, μ' εὐρεῖς ὤμους καὶ με πόδας μάλλον κοντούς ἔρωστος, ἀλλ' ὄχι καὶ πολὺ παχύς. Ἐφαίνετο περίπου τριανταοκτὼ ἔως σαράντα ἐτῶν. Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦσαν ἐξόχως εὐγενῆ καὶ ὠραῖα, τὸ δὲ χρῶμα τοῦ προσώπου του ἀκόμη λευκόν, μολονότι εἶχε τὴν μεταλλικὴν ἐκείνην στυλπνότητα, τὴν ὁποίαν ἐπαφίουν ἐπὶ τοῦ δερματος ὁ ἥλιος, αἱ βρογαί, οἱ ἀνεμοί, αἱ κακουχίαι ἐν γένει τοῦ ὑπαίθρου. Ἡ μεγάλη κεφαλὴ του, με τὴν μαύρην καὶ ὀμαλὴν κόμην, ἐκαλύπτετο ἀπὸ τρίκωλον πῖλον. Ἐφόρει μακρὰν ρεδιγύταν στακτερὴν, τὰ βαθέα θυλάκια τῆς ὁποίας ἦσαν γεμάτα ἀπὸ ταμβακόν. Ἡ κόνις αὐτῆ προσεῖλκε τὰς δορκάδας, αἱ ὁποῖαι ἀγαποῦν καθ' ὑπερβολὴν τὸ ἀρωματώδες φυτόν, καὶ δι' αὐτὸ συνωθούντο ποῖα πρῶτην να φθάσῃ μετρητῆς χεῖρός, ἡ ὁποία ἐξετείνετο πρὸς αὐτάς.

Τὸ παιδίον, κρυμμένον ὀπισθεν τοῦ δένδρου, ἔβλεπεν ἀπλήστως τὸ περίεργον συμπλέγμα, τὸ ὁποῖον ἐσηματίζον ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ χαριτωμένα ζῶα, καὶ ἐλησμονεῖ, ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον με τὸ ὁποῖον παρηκολούθει τὴν σκηνὴν ἐκείνην, τὴν αἰτίαν ἡ ὁποία τὸ φερον ἐκεῖ. Ἐξάφνα ὅμως τὴν ἐνεθυμήθη. Καὶ ἐνῶ ἦτο ἔτοιμον να φωνάζῃ: «Ε! πολίτα!...» καὶ να ἐρωτήσῃ τὸν ἄνθρωπον που ἔβλεπεν ἐκεῖ, πῶς ἤμπορούσε να εὕρῃ τὸν «πολίτην Αυτοκράτορα», ἤκουσε μὲς ἀπὸ τὰ δένδρα μίαν παιδικὴν φωνήν, ἡ ὁποία ἔκραξε:

— Οἷε Μπίμπη! Οἷε Μπίμπη! Αἱ δορκάδες, τρομάξασαί, ἐπαυσαν διαμιάς να ροφοῦν τὸν ταμβακόν, ἀνεσήλωσαν τὰς λεπτὰς κεφαλὰς των καὶ ἐστράφησαν πρὸς τὴν φωνήν, ἔτοιμα να τραποῦν εἰς φυγὴν. Ὁ ἄνθρωπος με τοὺς εὐρεῖς ὤμους ἐστράφη ἐπίσης καὶ γλυκὺ μείδιμα εὐπροσηγῶρου ὑποδοχῆς ἐφώτισε τὴν ὠραίαν του μορφήν.

— Α! σὺ εἶσαι, μικρὸ μου; εἶπε με ὤφρος φαιδρὸν. Τί θέλεις; Μὴ θέλῃς ταμπακό, σάν τὲς δορκάδες; Καλὰ λοιπόν! ἔλα να πάρῃς!

Καὶ ἤρχισε να τρέχῃ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὄλην τὴν ἀγέλην.

— Στάσου, οἷε Μπίμπη! εἰ, θεε Μπίμπη, στάσου! ἐφώναζε τὸ παιδίον

κλαυθμηρῶς, τρέχον ἐξοπίσω τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ Καρολάκι θέλει καβάλα! θέλει ντεντέ!..

Ἀλλὰ καθὼς ἔτρεχε με ὄλην τὴν ταχύτητα τῶν μικρῶν του ποδῶν, ἐσκόνταφεν εἰς μίαν ρίζαν, ἡ ὁποία ἐξεῖχεν ἀπὸ τὸ ἔδαφος, καὶ ἐξηπλώθη κατα γῆς, ἴσα-ἴσα ἐμπρὸς εἰς τὴν κασταναίαν, ὀπισθεν τῆς ὁποίας ἦτο κρυμμένος ὁ μικρὸς παρισινός.

Ἀκούσας τὰς θρηνώδεις κραυγὰς τοῦ παιδίου, ὁ θεῖος Μπίμπης ἐστράφη ἀμέσως. Ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε πέσῃ ὁ μικρὸς Κάρλος, τὸ ἄλλο παιδίον ἐξώρμησεν ἀπὸ τὴν κρύπτῃν του καὶ τον ἐσήκωσε.

— Ἐκεῖ! ἐστὶ! ἔλεγε, τινάζων με τὴν χεῖρα τὴν κόνιν καὶ τὰ ξηρὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα εἶχον μείνη ἐπάνω εἰς τὰ πλουσιώτατα ἐνδύματα τοῦ παιδίου. Δέν εἶνε τίποτα. Ἐστρώθηρες γλυκὰ-γλυκὰ ἐπάνω 'στὸ χορταράκι. Ἐλα, μὴν κλαῖς καὶ δέν ἐπαθες τίποτε!

Ὁ θεῖος Μπίμπης ἐγονάτισε πρὸ τοῦ παιδίου καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὴν μέσην του με τὴν μίαν χεῖρα, τὸ ἐπασπάτευε με τὴν ἄλληλν παντοῦ, διὰ να βεβαιωθῇ ὅτι δέν εἶχε πάθῃ τίποτε. Ἐν τούτοις ἐκείνο, με ὄλα του τὰ κλάμματα, δέν εἶχε λησμονήσῃ τὸν πόθον του καὶ ἐξηκολούθει να φωνάζῃ:

— Οἷε Μπίμπη! Τὸ Καρολάκι θέλει καβάλλα... Τὸ Καρολάκι θέλει ντεντέ!

— Ναι, ναι, σῶπα καὶ θὰ πᾶς καβάλα! Ὁ θεῖος Μπίμπης θὰ σε πάγῃ καβάλα. Ἀλήθεια, πολίτα θεε; εἶπεν ὁ μικρὸς παρισινός, ὄλονεν καθαρίζων καὶ τακτοποιῶν τὰ ἐνδύματα τοῦ παιδίου.

Ὁ θεῖος Μπίμπης, ἐκπληκτος, ἔρριψε βλέμμα ἐξεταστικὸν ἐπὶ τοῦ ξένου ἐκείνου παιδίου.

— Πῶς εὐρέθηρες ἐδῶ; ἠρώτησεν. Ἀπὸ πού ἔπεσες;

— Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὄχι βέβαια, πολίτα θεε! ἀπεκρίθη τὸ παιδίον φαιδρῶς. Ἦλθα ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Ἀπὸ τὸ Παρίσι; Καὶ πῶς ἦλθες;

— Με κάτι ἄλογα, πού τὰ ἔχω πάντα μαζί μου; με τὰ ποδαράκια μου, πολίτα θεε! νά!

Καὶ ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς τὰς δύο του κνήμας, πρὸς ἐπεξηγήσιν.

Ὁ ἄνθρωπος με τὴν στακτερὴν ρεδιγύταν, ἀπέθεσε τότε τὴν λευκὴν καὶ ἀβράν του χεῖρα ἐπὶ τῆς ἀπτενίστου κεφαλῆς τοῦ μικροῦ εὐφυλόγου καὶ εἶπε:

— Καλὰ τὰ λὲς ἐσὺ! Δέν τα χάνεις, βλέπω, καθόλου.

Ἀλλὰ τὸ παιδίον με τὰ πλούσια ἐνδύματα, ἤρπασεν ἀπὸ τὴν ὀμλίαν τὴν λέξιν «ἄλογα».

— Τὸ Καρολάκι θέλει να πάγῃ με τὸ ἄλογο! εἶπε με τόνον ἰκετευτικόν. Οἷε Μπίμπη, βάλε τὸ Καρολάκι 'στὸ ἄλογο ἀμέσως!

— Μὰ ναι, σοῦ εἶπα, ναι! Θὰ πᾶς καὶ με τὸ ἄλογο!.. Α, ξεύρω ἐγὼ ἀπὸ παιδιὰ! ὑπέλαβε τὸ χαμίνιον.

Καὶ ἔδραξεν ἀμέσως τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ἀνάθεσεν εἰς τοὺς ὤμους του, τὸ ἐκάθισε καλὰ καὶ ἤρχισε να τρέχῃ, να καλπάζῃ καὶ να πηδᾷ, ὅπως ἐν ἄλογον, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ μικροῦ, ὁ ὁποῖος ἐγέλα με τὴν καρδίαν του. Εἶχε πάρῃ τὸ μικρὸν μεταξωτὸν μαγνηλάκι καὶ τὸ μετεχειρίζετο ὡς μαστίγιον, διὰ να παροτρύνῃ τὸν ἀνθρωπόμορον ἵππον του.

Ἄλλ' οὔτε ἡ αὐτοσχέδιος αὐτῆ ἵππασία τον ἔκαμε να λησμονήσῃ καὶ να ἐγκαταλείψῃ τὴν πρῶτην του ἰδέαν.

— Τώρα, εἶπε μετὰ τινὰς στιγμὰς, τὸ Καρολάκι θέλει να πάῃ καβάλα 'ς ἕνα ἀρνί...

Καὶ ἔδειξε με τὸ δακτυλάκι του πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν δορκάδων.

— Μὰ πῶς ἤμπορεῖ κανεὶς να τα καβαλικίψῃ αὐτὰ τὰ ζῶα; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς παρισινός.

— Ὁ θεῖος Μπίμπης ξέρεῖ! εἶπε τὸ παιδίον.

— Πολὺ καλὰ! Λοιπόν, ἡ σειρά σας τώρα, θεε Μπίμπη! εἶπεν ὁ μικρὸς παρισινός, ἀποθέτων τὸν Κάρλον παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου.

Ἀλλὰ τὸ παιδίον με τὰ πλούσια ἐνδύματα εἶχεν ἤδη συμπαθήσῃ πρὸς τὸν νέον του φίλον.

— Θέλω να πάγῃ καβάλα 'ς ἕνα ἀρνί καὶ τὸ παιδί τὸ κακοντυμένο! εἶπε τραβῶν τὸν θεῖον Μπίμπην ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς ρεδιγύτας του. Θέλω, σοῦ λέγω, θέλω!

Ὁ θεῖος Μπίμπης ἐβύθισε καὶ πάλιν τὴν χεῖρα εἰς τὸ βαθύ του θυλάκιον καὶ αἱ δορκάδες ἐπλησίασαν. Τότε, λαβῶν τὸ παιδίον ἀπὸ τὰς μασγάλας, τὸ ἐσήκωσε με προσοχὴν καὶ τὸ ἐκάθισε καβαλικευτὰ εἰς μίαν δορκάδα.

Καὶ κρατούμενος δεξιᾷ μὲν ὑπὸ τοῦ θεῖου Μπίμπη, ἀριστερᾷ δὲ ὑπὸ τοῦ ἀνώστου μικροῦ παρισινοῦ, ὁ μικρὸς Κάρλος ἐπροχώρησεν ἐπὶ τοῦ παραδόξου του ἵππου, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς θαυμασίας ἐκείνας δενδροστοιχίας τῶν καστανεῶν, γελῶν ὄλονεν με τὸν φαιδρὸν καὶ ἀργυρόχρον γέλωτα τῆς ἡλικίας του.

Ἐξάφνης τὸ ρακένδυτον παιδίον ἐνεθυμήθη καὶ πάλιν τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἦλθεν εἰς Σαιν-Κλοῦ.

— Πολίτα θεε, εἶπε ἤμπορεῖ κανεὶς να ἰδῇ τὸν Αυτοκράτορα;

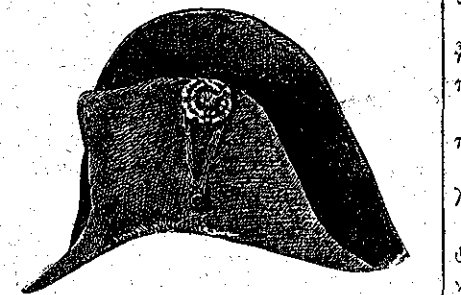
Ὁ ἄνθρωπος με τὴν στακτερὴν ρεδιγύταν ἐκτύπησε τὸ ξένον παιδίον μ' ἐκπληξὴν ἀκόμη μεγαλητέραν παρὰ τὴν πρῶτην φοράν.

«Τί να με θέλῃ ἄρα γε!» ἐσκέφθη. Ἀλλὰ χωρὶς διόλου να προδώσῃ τὴν σκέψιν του, ἀπήγγησε με ὄλην τὴν ἀπάθειαν:

— Ναι, εἴμπορεῖ! Ἀλλὰ ποῖος ἔχει ἀνάγκην να ἰδῇ τὸν Αυτοκράτορα; Σὺ μήπως;

— Ναι ἐγὼ. Ἐχὼ δουλείας μαζί του. [Ἐπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Καὶ τὸ γαλλικὸν τῆς Εὐδοκίας Δουποῦ.

ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΑΙΔΙ

Ἐνα καλὸ παιδάκι ὠδηγοῦσε Τὸν μέθυσο πατέρα του ἀπ' τὸ χεῖρι Πού ὁ κόσμος ὄλος τὸν περιγελοῦσε. Οὔτε τι λέει, οὔτε τί κάνει ξέρει.

Μὰ μόνον τὸ παιδάκι τοῦ μιλεῖ. Μὲ γλύκα ὅση μπορούσε πειὸ πολλὴ τοῦ λέει:— Ἀχ! πατέρα, ἄχ! πατέρα, Μὴν εἶχε ξεμειώσῃ τέτοια ἡμέρα!..

Παράλυτος σὲ λίγα χρόνια ἐγίνη. Καὶ κείτται ἀσάλευτος στὴν κλίνην. Μὰ τὸ καλὸ παιδί τὸ προκομμένο, Πού ἦταν μεγάλο πειά, γραμματισμένο, Πάντα με γλύκα στὸν πατέρα του μιλεῖ. Κ' ἐργάζεται γιὰ ὄλους με χαρὰ πολλή.

Καὶ λέει στὸν κόσμο, πῶς δέν φταεῖ ὁ [καίμενος]. Εἰς τὸ Σχολεῖο δέν ἦταν πιγεμένους... Ἀπὸ παιδάκι εἶχε ὀφανεῖν— τὸν ξένον ποῖος σκοτίσθη νουαθρένη!

Δ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΥΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

24 Δεκεμβρίου.

— Νὰ τα 'πούμε;

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἀντηχοῦσε τὸ σπίτι μας, σήμερον ὄλην τὴν ἡμέραν. Ἦλθαν διὰ να μας εἰποῦν τὰ Χριστούγεννα πλῆθος παιδιὰ, ἀπὸ δύο, ἀπὸ τρία, ἀπὸ τέσσαρα, μικρὰ, μεγάλα, καλοφορεμένα, ρακένδυτα, με ὄργανα, χωρὶς ὄργανα, με καραβάκια, χωρὶς καραβάκια...

Δύο μὲς ἔκαμαν ἐντύπωσιν ἰδιαιτέραν. Ἦσαν ἀδελφάκια, τὸ ἕνα ἑπτὰ ἐτῶν, τὸ ἄλλο πέντε. Τὰ φορεμάτια των ἦσαν πτωχικά, ἀλλὰ καθαρὰ, καθὼς καὶ τὰ προσωπάνια των. Βέβαια—εἶπα—θὰ ἔχουν μητέρα πού τάγαπᾷ καὶ τα περιποιεῖται. — Νὰ τα 'πούμε; ἠρώτησεν με συστολήν. — Νὰ τα 'πῆτε.

Καὶ ἤρχισαν με φωνὰς γλυκείας καὶ τρυφερὰς να ψάλλουν μαζί:

Καλημέρᾳ σας, ἄρχοντες, ἂν εἶνε ὁ ὄμιλός σας...

Ὅταν ἐτελείωσαν, μᾶς εἶπαν «Καὶ τοῦ χρόνου» καὶ τα ἐφιλοδώρησαμεν κατὰ τὸ σύνθημα με ὀλίγα γαλλικὰ νομίσματα.

— Ἐμαξεύσατε σήμερα πολλὰ; μὲς ἦλθεν ἡ ἰδέα να τα ἐρωτήσω, τὴν ὠραν πού ἤτοιμάζοντο να φύγουν.

— Κάμποσα, δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἀπήγγησε τὸ μεγαλύτερον.

— Καὶ τί θὰ τα κάμετε αὐτὰ τὰ λεπτὰ;

— Θὰ τα δώσουμε 'ς τὴ μητέρα, να ψωνίσῃ γιὰ αὔριο ὀλίγο κρέας καὶ κανένα χριστόφωμο.

— Καὶ σεις δέν θὰ κρατήσετε τίποτε, πού ἔκαματε τόσο κόπο;

— Ἐ, ἂν θελήσῃ να μας δώσῃ τίποτα ἡ μητέρα! εἶπε τὸ παιδίον. Καὶ εὐθὺς ἐπρόσθεσε μ' ἕνα κρυφὸν στεναγμόν:—Μὰ δέν πιστεύω να περισσεύσουν!

— Καὶ πατέρα δέν ἔχετε;

— Όχι! Ὡ τὰ καλὰ μου τὰ παιδάκια, ὦ τὰ δυστυχισμένα μου ὄρφανὰ!.. Πῶς ἐπεθύμησά τὴν ὠραν ἐκείνην να ἦμουν πλούσιος, μὰ πολὺ πλούσιος...

26 Δεκεμβρίου.

Ἀναγινώσκω εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι οἱ Πατρινοί, τιμῶντες τὴν μνήμην ἐνὸς μεγάλου συμπολίτου των, τοῦ ποιητοῦ Σπυριδῶνος Βασιλειάδου, ἀπεφάσισαν να του κάμουν ἀνδριάντα.

Δέν ἀγαπᾷ τὸν Βασιλειάδην μόνον διότι ἔγραψε τὰς «Ἀττικὰς Νύκτας», τὴν «Γαλάτειαν» καὶ τὸν «Λέοντα Καλλέργην». Τὸν ἀγαπᾷ πρὸ πάντων, διότι ἀγαποῦσε τὰ παιδιὰ. Ἀνθρώπος δὲ ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ, δέν εἶνε δυνατόν παρὰ να ἔχῃ εὐγενῆ καὶ τρυφεράν τὴν ψυχὴν.

Πρὸς τὰ παιδιὰ ὁ Βασιλειάδης δέν ἠρέσθη να φερῶσῃ στίχους μόνον γλυκιάτους ἢ ἔλεγε να ποδίζῃ τὴν ἀγάπην του καὶ διὰ τρόπον πλέον πρακτικῶ καὶ ὠφελίμου: Αὐτὸς ἴδρυσεν τὴν Σχολὴν τῶν Ἀπόρων Παιδῶν τοῦ Παρισίου καὶ χάρις εἰς αὐτὸν φωτίζονται καὶ μορφώνονται τὰ πτωχὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα, ἠναγκασμένα να ἐργάζωνται τὴν ἡμέραν, δέν θὰ εἶχον οὔτε ὠραν οὔτε χρήματα διὰ να μάθουν καὶ γράμματα, ἂν δέν ὑπῆρχεν ἡ ἐσπερινὴ ἐκείνη Σχολή, ἡ διδασκουσα αὐτὰ δωρεάν.

Ὁ Βασιλειάδης ἀπέθανεν πρὸ πολλοῦ (1872). Ἀλλ' ὁσάνεις διέρχομαι ἀπὸ τὸν «Παρνασσόν» τὴν ἐσπέραν καὶ βλέπω τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους ἐσπερινοὺς μαθητάς, να πηγαίνουν ἢ να φεύγουν με τὰ ἴχνη ἀκόμη τῆς ἐργασίας ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων καὶ με τὰ βιβλία ἀνα χεῖρας, εἶνε ἀδύνατον να μὴ φαντασθῶ

(*) Τὸ Πολίτα, (citoyen) ἀντὶ τοῦ Κύριε (Monsieur) μετεχειρίζοντο οἱ δημοκρατικοὶ μετὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν τὸ δὲ Κοντοδεκανέα (Petit - Caronal) ἦτο ἐν ἐκ τῶν πολλῶν λαϊκῶν παρωνυμίων τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Σ. τ. Μ.

τήν ωραία μορφήν του Βασιλειάδου, νά τα παρακολουθή με στοργήν πατρικήν και νά τοις λέγη με την γλυκειάν του και συμπαθή γλώσσαν :

Θάβρος, φίλοι μου ! 'Ο βίος είνε μοίρα των [χρειττόνων] Κ' ἤρχισαν πολλάκις οὕτως τὴν ζωὴν των ρα- [κενδύται !..] Θάβρος ! . . .

'Ο ἀνδριάς του Βασιλειάδου θάναγερθη δι' ἐράνου. 'Ολοι ὅσοι τὸν θαυμάζουν, ὅλοι ὅσοι τὸν ἀγαποῦν, θά προσφέρουν : οἱ πλούσιοι τάλαντον, οἱ πτωχοὶ ὄβολον. 'Αλλ' ἂν τὴν ἀξίαν ἐκάστης προσφοράς

δὲν μετρᾷ τὸ ποσὸν ἀλλὰ τὸ ποιόν, ὦ, τί ὀψαυρὸν αἰσθήματος θά ἐγκλείη ὁ ὄβολος τῶν 'Απόρων Μαθητῶν !

28 Δεκεμβρίου.

Λύριον δίδεται μία παιδική εορτή, ἐν Δένδρον, ὑπὲρ τοῦ 'Ασύλου τῆς 'Αγίας Αἰκατερίνης. 'Η εορτή θά γίνη εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ 'Ομίλου τῶν Φιλομούσων καὶ μου λέγουν ὅτι θά παρευρεθοῦν πολλὰ παιδιά.

Θά ὑπάγω, θά ὑπάγω χωρὶς ἄλλο. Εἶμαι εὐτυχής, ὅταν εὐρίσκωμαι μεταξὺ εὐτυχῶν καὶ εὐθύμων παιδιῶν !

Ἀθήμερον.

'Ενας μικρὸς μου φίλος—μὰ πολὺ μικρὸς,—μὴ φημιζόμενος διὰ τὴν προθυμίαν με τὴν ὁποίαν πηγαίνει εἰς τὸ Σχολεῖον, ἠρώτησε χθὲς τὴν ἀδελφὴν του : — Μαρία, αἴριο θά ἔχουμε σχολεῖο ; — 'Ακοῦς λέει ! — Τότε θαρρῶ πως θά εἶμαι ἄρρωστος ! . . .

Εἰς κανὲν ἀδαμαντοπωλεῖον δὲν εἶδα τοὺς ἀδάμαντας τῆς Κορηλίας. Τοὺς εἶδα ὅμως εἰς πολλὰς οἰκίας. 'Απὸ ποῦ ἄρά γε νά τους ἤγώρασαν ;... Φ.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΛΟΥ

— Νά ! νά ! αὐτὸς ὁ διακονήρας δὲν ἔχει χέρια· ἔλαι νά του πάρουμε τὰ λεπτά του· δὲν θά μπορέση νά μας πιάση.

— Δὲν ἔχω χέρια, λέει ; 'Ἐτσι θαρρεῖτε σεις ; 'Αμ' αὐτὰ τί εἶνε, βρε παλῆπαιδα ! δὲν εἶνε χέρια ;... Νά σας πάω τώρα 'ε τὴν ἀστυνομία ;

(Ποῖν ὅμως ἀποφασίση, ἂν πρέπει νά τους πᾶν ἢ ὄχι, ὁ παρατυχῶν ἀστυφίλαξ συνέλαβε καὶ τοὺς τρεῖς.)

ΤΟ ΦΛΟΥΡΙ ΤΗΣ ΠΗΤΤΑΣ

(Μοιλόλογος πρὸς ἀπαγγελίαν)

ΑΛΕΚΟΣ. 'Μικρὸς συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως. Εἰσέρχεται πηδηκτᾶ, με δέγματος μεγάλης χαρᾶς. Ἀρχίζει ζωπῶς :

Καὶ σὲ ποιόν, νομιζετε ὅτι ἔπεσε τὸ φλουρὶ τῆς πηττας μας ; ἔ ; (Στέκεται ὀλίγον καὶ κοιτάζει με μειδιᾶμα). Εἰς τὸν ὑποφαινόμενον δούλον σας ! ('Υποκλίνεται βαθέως). Καὶ ἂν δὲν πιστεύετε τὰ λόγια, τὰ ὅποια εἶνε ἄργυρος, πιστεύσατε τὴν σιωπὴν, ἢ ὅποια εἶνε . . . Χ ρ ο σ ἦ. ('Ἐξάγει ἐν χρυσῶν πεντόφραγκον, τὸ ἐπιδεικνύει καὶ σιωπᾶ ἐπ' ὀλίγας στιγμᾶς).

Μοῦ λέγουν ὅτι τὸ φλουρὶ τῆς πηττας δὲν το χαλοῦν ποτέ, ὅτι τὸ φυλάγουν «γιατ γοῦρι» ἢ (ἂν δὲν σας ἀρέση ἢ φράσις μου, ἢ κατάληξις τῆς ὁποίας ὑπερθυμίζει ἐν ζῶον πολὺ ὑπομονητικόν ...) ὡς «καλὸν οἰωνόν» ! 'Ωραία τρέλα, μὰ τὴν ἀλήθεια ! Νά φυλάξω, λέει, ἀπειρακτον ἕνα ὀλόκληρον πεντόφραγκον — καὶ χρυσὸ μάλιστα. Ποτέ ! Καὶ ὑ-

πάρχει καλλίτερο γοῦρι ἢ οἰωνός, παρὰ νά ἔχης εἰς τὴν διάθεσίν σου χρήματα καὶ νά ἤμπορῆς νὰγοράσης ὅ,τι θέλης;.. Τότε δὲν βλέπω τὸν λόγον γιατί νά μὴ βάλω μέσα 'ετὴν πηττα ἕνα νικελ πεντάλεπτον ! Τὸ ἴδιο γοῦρι δὲν θά ἦταν ; Πᾶς νά ἐξοδεύσω καλλίτερα τὸ πεντόφραγκόν μου,—ἰδοὺ τὸ ζήτημα ! Πέντε φράγκα χρυσᾶ — με ἄλλους λόγους (Στέκεται ὀλίγον καὶ ὑπολογίζει) δραχμαὶ 8 καὶ λεπτὰ 50... Τί χαρὰ ! ποτέ δὲν εἶχα τόσα λεπτὰ μαζεμμένα ! 'Ἐμπρὸς λοιπόν, τί θά τα κάμω ; 'Ας γίνη εὐθὺς ὁ προὔπολογισμός.—Πρῶτα - πρῶτα ἄς ἀνανεώσω τὴν συνδρομὴν μου εἰς τὴν Διάπλασιν ! . . . (Κτυπᾷ τὸ μέτωπόν του). Μπᾶ ! τί ἀφηρημένος ποῦ εἶμαι ! 'Ο μπαμπᾶς μου ἀνεένεσε τὴν συνδρομὴν μου πρὸ 15 ἡμερῶν, διὰ νά ἔχω μέρος καὶ εἰς τὸ Λαχεῖον ! 'Αλλο ! (Συλλογίζεται). Νὰγοράσω τίποτε παιγνίδια ;... Δὲν βαρυνέσαι ! πεταμένα χρήματα· ἔπειτα μοῦ ἀγόρασαν τόσα παιγνίδια

ποῦ δὲν ξεῖρω τί νά τα κάμω ! . . . —Νά πάρω βιβλία ;... Καὶ αὐτὸ μου φαίνεται περιττόν. 'Οταν ἔχη κανεῖς, ὅπως ἐγώ, ὅλους τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ ὅλους τοὺς τόμους τῆς Βιβλιοθήκης τῆς, καὶ χρυσοδέτους μάλιστα, τί ἄλλο νά πάρη ;... Ὅυτε βιβλία λοιπόν !.. 'Αλλὰ τί ; (Συλλογίζεται). Τί ;... Τί ;... ('Ἐκείνην με χαράν). Τὸ ἦρα ! Τὸ ἦρα ὀριστικῶς ! 'Θάγοράσω 25 τετραδία Μικρῶν Μυστικῶν καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἀπὸ τὰς 3 δραχμᾶς, θά το ἀφήσω διὰ τὸ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν 'Απόρων ! 'Ε ; πῶς σας φαίνεται;... 'Α, μὰ σου ἔχω κάτι ἰδέες ! Ὅυτε ὁ Καίσαρ Κασκαμπέλ δὲν παραθαίνει μαζί μου. . . . Λοιπόν, σᾶς χαρετῶ. Εἶμαι διὰ τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως. ('Υποκλίνεται καὶ κινεῖ τὰ χεῖρά του). Τώρα ἐννοῶ διατί εἶνε γοῦρι ἢ οἰωνός τὸ νά σου πᾶση τὸ φλουρὶ τῆς πηττας ! ('Ἐξέρχεται τρέχων).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

(ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Αὐστρίας, τὴν ὁποίαν ἐπονομάζουν Μικρὰν Ἑλβετίαν, πολὺ πλησίον τοῦ Βάδεν, τῆς ωραίας πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν διέρχονται τὸ θέρος ὅλοι οἱ πλούσιοι κάτοικοι τῆς Βιέννης.

Εἶνε θερμὸν ἀπομесеήμερον 'Ιουλίου. 'Αγελάδες τινές, ἐκ τῶν ωραίων ἐκείνων στακτηρῶν, τὰς ὁποίας συναντᾷ τις μόνον εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς Αὐστρίας, εἶνε ἐξηπλωμένοι εἰς τὴν ἄκραν ἐνὸς λειβαδίου, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν φηγῶν. Πρόβατα καὶ μερικά αἴγες κᾶθηνται ἐν συμπλέγματι ἐκεῖ πλησίον, ὁ δὲ βοσκὸς, νεανίσκος γυμνόπους με πικνὴν κόμην χρυσοῦν, ὄχι μακρὰν τῶν ζῶων του ἐξηπλωμένος, ρογγαλίζει μακαρίως, στηρίζων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ποιμενικοῦ του κέρατος (ἐν εἶδος σάλπιγγος, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται οἱ βοσκοὶ τῆς Ἑλβετίας,) ἐν ᾧ ὁ παραρρέων ποταμὸς ψιθυρίζει γλυκᾶ, ὡς νά τον νανουρίζη. . .

'Ἐξαφνα μία γίδα, ἐγγελωῶς λευκή, ἐκπέμπει ἐν φαιδρὸν βέλασμα καὶ τρέχει σκιρτώσα εἰς προὔπαντησιν ὀραίου παιδίου, ἐξ ἔως ἐπτὰ ἐτῶν, με γαλανὰ ματάκια, με μαῦρα μαλλία, με λεπτὰ κάτασπρα χερσῖνα καὶ με κομψότατα φορέματα. Τὸ παιδίον ἐναγκαλιζέται τὴν γίδα καὶ τὴν φιλεῖ τρυφερῶς μεταξὺ τῶν δύο κεράτων. Κατόπι καὶ οἱ δύο μαζί πηγαίνουν πηδηκτᾶ εἰς ἐν μέρος σκιερὸν καὶ κᾶθηνται ἐπὶ τῆς γλῶσῃ ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου. 'Ἐκεῖ ἀρχίζει μεταξὺ τῶν μία συνομιλία θελκτικωτάτη ἀπὸ λέξεις χαϊδευτικὰς καὶ ἀπὸ βελάσματα χαριώπα. Προφανῶς ἡ γίδα καὶ τὸ παιδίον εἶνε στενοὶ καὶ ἠγαπημένοι φίλοι.

'Η γίδα αὕτη, ἢ ὁποία ὀνομάζετο 'Ασπροῦλα, ἐξ αἰτίας τῆς λευκοτάτης στολῆς τῆς, εἶχε γεννηθῆ ἐκεῖ, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀυλτενστάιν. 'Αλλ' εἶχε ταξιδεῦση πολὺ καὶ ἔως νά ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὸ γενέθλιον λειβάδιον, εἶχεν ὑποστῆ μακροτάτην σειρὰν περιπετειῶν καὶ περιπλανήσεων, ἀπέναντι τῶν ὁποίων δὲν ἦσαν τίποτε καὶ αὐτὰίαι περιπλανήσεις τοῦ Ὀυδυσσεως, καθὼς ἔλεγε τοῦλάχιστον ὁ μικρὸς βοσκός,—διότι εἰς τὴν Αὐστρίαν καὶ οἱ βοσκοὶ ἀκόμη ἀναγινώσκουν τὴν Ὀδυσσειαν.

Τὸ δὲ παιδίον, ὁ φίλος τῆς 'Ασπροῦλας, ὀνομάζετο Ἐρρίκος Λύδης. 'Ἦτο ὀρφανὸς μητρὸς καὶ ἐταξείδευε με τὸν πατέρα του μόνον. 'Ο κύριος Λύδης ἦτο λόγιος· ἐπειδὴ δὲ τῶρα ἐσκόπευε νά γράψῃ μίαν μελέτην περὶ τῆς γερμανικῆς φιλολογίας, ἐταξείδευεν ἀνά τὴν Γερμανίαν, διὰ νά μελετήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον

τὴν χώραν καὶ τὴν γλῶσσαν. 'Αλλ' ἀγαπῶν πολὺ τὸν υἱὸν του καὶ μὴ θέλων νά τον ἀποχωρισθῆ, ἀπεφάσισε νά τον συμπαράλαβῃ εἰς τὸ ταξείδιον. Ὅυτω διέσχισαν μαζί τὴν Βυρτεμβέργην καὶ τὴν Βαυαρίαν καὶ μετὰ μακρὰν διαμονὴν εἰς τὰς κυριωτέρας αὐτῶν πόλεις, κατέληξαν τέλος εἰς τὴν Βιέννην. 'Αλλ' ἐκεῖ, ἀπὸ τὰς πολλὰς διασκαδάσεις καὶ ἀπὸ τὰς πολλὰ γλυκίσματα,—διότι, τί τα θέλατε, ἦτο ὀλίγον χαϊδευμένος,—ὁ μικρὸς Ἐρρίκος ἠσθένησε, καὶ ἀπὸ σοβαροτάτην μάλιστα ἀσθένειαν : ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετόν. Φαντασθῆτε τὸν τρόμον τοῦ δυστυχούς πατρός ! Νά ἔχη τὸ παιδί του ἄρρωστον ! καὶ εἰς ξένον τόπον ! καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ! 'Εὐτυχῶς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο ἦτο τὸ «Ξενοδοχεῖον τῆς 'Αργυρᾶς Αἰγῆς» ἢ δὲ διευθύντρια του, ἡ Φράου Μύλλερ, ἦτο ἡ καλλίτερη γυναῖκα τῆς Βιέννης.

'Οταν ἐφθασαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Αὐστρίας, ὁ κύριος Λύδης εἶχε σκοπὸν, κατὰ σύστασιν ἐνὸς φίλου του, νά καταλύσῃ εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Προβάτου». 'Αλλὰ καθ' ὅδον ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τοῦ μικροῦ Ἐρρίκου μία κάτασπρη γιδούλα, ζωγράφισμένη ἐπὶ τῆς πινακίδος ἐνὸς μικροῦ ξενοδοχείου. 'Επειδὴ δὲ πρὸ ἀγαποῦσε τὰς αἴγας,

— Μπαμπάκα, εἶπε, ἰδὲς τί ὀραῖα ζωγραφιά. Πάμε εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θά εἶνε πολὺ καλόν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ μπαμπάκας δὲν ἐσυνείθηζε νά χαλᾷ τὸ χατήρι τοῦ υἱοῦ του, συγκατεθέθη προθύμως καὶ ἰδοὺ πῶς, ἐν ᾧ ἐσκόπευαν νά ὑπάγουν εἰς τὸ Χρυσοῦν Πρόβατον, οἱ ταξιδιωταὶ μας κατέλυσαν εἰς τὴν 'Αργυρᾶν Αἶγα.

'Ἐν τούτοις ἡ ἔμπνευσις τοῦ Ἐρρίκου ἦτο πολὺ εὐτυχής, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν ἀσθένειάν του εὐρέθη εἰς τὰς καλὰς χεῖρας τῆς ἐξαιρετοῦ Φράου Μύλλερ, ἢ ὁποία τὸν ἐπεριποιήθη τόσον πολὺ, ὅσον καὶ αὕτη ἡ μήτηρ του ἐάν ἔζη. 'Ἐπὶ τέλους ὁ Ἐρρίκος ἔγεινε καλὰ καὶ φαντάζεσθε πλέον τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου Λύδης καὶ τὴν πρὸς τὴν ξενοδόχου του ἐγγυνομωσύνην. 'Ἐν τούτοις ἡ ἀσθένεια αὕτη τὸν εἶχεν ἀναγκάση νά μείνῃ εἰς Βιέννην πολλὰς ἐβδομάδας. Ἐβιάζετο νά ὑπάγῃ εἰς τὸ Βερολίον καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νά παραλάβῃ καὶ τὸν Ἐρρίκον, ὁ ὁποῖος διέτελει ἀκόμη ἐν ἀναρρώσει, εὐρίσκετο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν περὶ τοῦ πρακτεῦ.

— 'Ε, τί συλλογίζεσθε ; τῷ εἶπεν ἡ κυρία Μύλλερ. Φύγετε καὶ ἀφήσετέ μου τὸν Ἐρρίκον. Ἐχω μίαν ἀδελφὴν, λαμπρὰν γυναῖκα, ἢ ὁποία κατοικεῖ εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Βάδεν καὶ ἢ ὁποία εὐχαρίστως θά τον πάρῃ εἰς τὸ σπίτι τῆς. 'Η ἐξοχὴ θά τον ὠφελήσῃ πολὺ· ἔχει ἐκεῖ ἀγελάδες καὶ θά πίνῃ ἀφθονον καὶ παχὺ γάλα, θά γνωρίσῃ δὲ καὶ τὴν 'Ασπροῦλαν, τὴν γίδα που ἔχω ζωγραφισμένην ἀπέξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖόν μου καὶ που τόσον τὴν ἀγαπᾷ. . . Κάθε Κυριακὴν θά πηγαίνω νά τὸν βλέπω καὶ θά σας γράφω. Καὶ νά ἰδῆτε πῶς θά τον βρῆτε, σὰν θά γυρίσετε ! παχὺν, ροδοκόκκινον, δυνατόν, μιά χαρὰ.

'Η πρότασις δὲν ἔγεινε ἀμέσως δεκτὴ. 'Αλλ' ἅμα ὁ κύριος Λύδης ὑπήγε καὶ ἐγνώρισε τὴν κυρίαν Μίλχ, τὴν ἀδελφὴν τῆς κυρίας Μύλλερ, καὶ ἅμα ὁ Ἐρρίκος ἐγνώρισεν ἐκεῖ τὴν 'Ασπροῦλαν, ἢ ἀπόφασις ἔγεινε χωρὶς διασταγμόν.

— Ναί, θέλω νά μείνω ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Φθάει νά γυρίσετε γρήγορα, μπαμπάκα !

— Τότε λοιπόν, εἶπεν ὁ κύριος Λύδης πρὸς τὴν κυρίαν Μίλχ, νά τον κρατήσετε. Τὸν ἐμπιστεύετε εἰς ἕνα καλὰ χέρια.

Καὶ διὰ πρώτην φοράν ὁ πατὴρ ἀπεχωρισθῆ τὸν υἱὸν του καὶ ὁ μικρὸς Ἐρρίκος ἔγεινε οἰκότροφος τῆς Φράου Μίλχ.

Καθὼς προείπεν ἡ ἀγαθὴ ξενοδόχος, εἰς τὴν θελκτικὴν ἐκείνην ἐξοχὴν ἢ ἀνάρρωσις ἐπροχώρει ταχύτατα. 'Ο μικρὸς Ἐρρίκος ἀνέκτησε τὴν ὑγείαν του, τὴν δύναμιν του, τὰ χρώματά του, τὴν ζωηρότητά του. Ἐμάνθανε νὰναρριχάται εἰς τὰ δένδρα, νά κολυμβᾷ εἰς τὸν ποταμὸν καὶ νά φουᾷ εἰς τὸ ποιμενικὸν κέρασ τοῦ Φράγκ, τοῦ νεαροῦ βοσκοῦ. Ἐμάνθανεν ἐπίσης καὶ γερμανικὰ καὶ ἔλεγε : Γ κ ο ὕ τ ε ν Τ ἄ γ (καλημέρα) Γ κ ο ὕ τ ε Ν ἄ χ τ (καληνύκτα) Ν τ ἄ γ χ ζ ε ρ (εὐχαριστῶ) Μ π ἰ τ ε (παρακαλῶ) ἐνδοὶ δὲ ὅτι ἔλεγαν εἰς τὴν γλῶσσαν αὕτην. 'Αλλὰ συγχρόνως δὲν παρημέλει καὶ τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν καὶ ἀπεστήθηζε πάντοτε ἀπὸ ἕνα μῦθον ἢ ἀπὸ ἕν ποιηματάκι, καθὼς εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος, ἀναχωρῶν εἰς Βερολίον, τῷ εἶχεν ἀφήσῃ ἐπίτηδες πλῆθος ὀραίων χρυσοδέτων καὶ εἰκονογραφημένων βιβλίων.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρβας Βαδιέ.

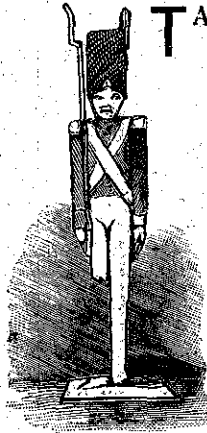

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

Η ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΤΑ παιδιά, ἀφ' οὗ ἐπαίξαν ἀρετὰ εἰς τὴν αἰθουσαν, κατέβησαν καὶ εἰς τὴν αὐλὴν, διὰ νὰ κάμουν ὀλίγην γυμναστικὴν, καὶ τὰ παιγνιδιά των ἔμειναν μόνα.

Τότε ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν μεταξύ των καὶ ἰδοὺ τί ἔλεγαν :

— Βοήθεια, ἀδελφοί μου ! εἶπε πρῶτος στεναζών ἕνας δυστυχὴς Καραγκιόζης. Μ' ἔκαμαν σὲ κακὸ χάλι τὰ παιγνιδιά. . . Βοήθεια ! Βοήθεια ! θὰ πεθάνω... οὔτε ἕνα μου μέλος δὲν μένει πλέον γερόν...

— Ἦθελα πολὺ νὰ ἔλθω νὰ σε βοηθήσω, εἶπεν ἕνας ξύλινος Στρατιώτης, καὶ νὰ σου δέσω τὰς πληγὰς σου· διότι ἔκαμα εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἤξευρα ἀπὸ πληγὰς... Δυστυχῶς ὁμως δὲν ἤμπορῶ νὰ κινηθῶ ἀπὸ τὴν θέσιν μου, γιὰτὶ ἕνα παιδί κακὸ μού ἔσπασε τὸ ποδάρι μου.

— Ὦχ, ἐστέναξε πάλιν ὁ Καραγκιόζης. Καὶ τώρα τί θὰ γίνω ;

— Ἀτακτὰ καὶ ἀκατάστατα καὶ σκληρόψυχα παιδιά ! εἶπεν ἕνα Προβάτακι μὲ τροχοῦς. Μοῦ ἔκοψαν τὸ ἕνα κέρατο καὶ μου ἐμάδησαν ὅλη τὴν πρόβιά ! Ἀφίνω δὲ πού μ' ἔχουν καταπληγωμένο ! Καὶ τὸ Προβάτακι ἤρχισε νὰ κλαίη.

— Σὺ δὲν ἔπαθες τίποτε ! εἶπε τότε μία Κούκλα, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς μικρᾶς τῆς κλίνης. Ἀμ' ἐμένα πού μου ἔσχισαν τὸ στήθος, γιὰ νὰ ἰδοῦν τί ἔχει μέσα ; ὦ, βέβαια τώρα θὰ πεθάνω !

— Τί περιέργα παιδιά ! εἶπε μία χάλκινη καὶ κομπούλα Σάλπιγξ. Κ' ἐμένα ἀπὸ περιέργεια μοῦ ἐχάλασαν τὴ μηχανή μου καὶ τώρα πειὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ σαλπίσω, ὅσο καὶ ἂν με φυσήσῃ κανεὶς. Ἐγὼ δὲν θὰ πεθάνω, ἀλλὰ θὰ εἶμαι εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν βωθὴ.

— Ἀλλοίμονον ! εἶπεν ἕνα Ἀλογάκι, πού σου ἔκαμε λύπην νὰ το βλέπῃς. Ἐμένα μου ἔβγαλαν καὶ τὰ δύο μάτια καὶ τώρα πειὰ δὲν βλέπω νὰ σέρνω τὸ ἀμαξάκι μου.

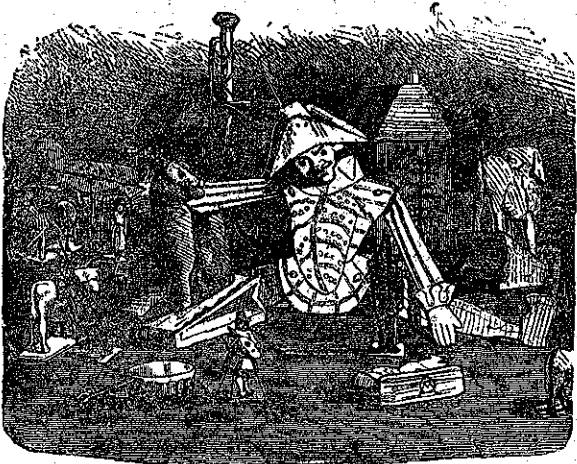
— Καὶ μήπως μου ἐφθασαν ἐμένα τροχὸ; προσέθεσε τὸ ἀμαξάκι, μ' ἕνα τριγμὸν ἀντὶ στεναγμοῦ.

— Τί τὰ θέλετε ! πολὺ κακὰ παιδιά ! ἐβρυχήθη ἕνας Λέων, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχεν ὑποφέρει πολλὰ, ἀλλ' ἀπὸ ὑπερηφάνειαν δὲν ἤθελε νὰ εἶπῃ τίποτε.

Κακὰ παιδιά ! αὐτὴ ἦταν ἡ γνώμη ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν παιγνιδιῶν τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀπομείνῃ ἐκεῖ σπασμένα, σπαραχμένα, λερωμένα, πληγωμένα, ἐλεεινά, ἀπὸ τὰ χέρια τῶν παιδιῶν. Ἡ αἰθουσα ἐκείνη ὠμοιάζε μὲ πεδίου μάχης. Παντοῦ νεκροὶ καὶ τραυματίαι, παντοῦ μέλη κομμένα καὶ σπαρμένα. παντοῦ θρῆνοι, καὶ στεναγμοί, καὶ βλασφημίες, καὶ κατάραι. . .

Ὦ, τί ἀσχημὴν πρωτοχρονιάν πού ἐπέρασαν τὰ δυστυχισμένα τὰ παιγνιδιά ! Καὶ ὁμως αὐτὰ ἀγαποῦσαν τὰ παιδιά καὶ ἤθελαν νὰ τα εὐχαριστοῦν καὶ νὰ τα διασκεδάζου. Δι' αὐτὸ δὲν ἤλθαν εἰς τὸν κόσμον ; Δι' αὐτὸ δὲν ἔγειναν ;

Καὶ εἰς εὐγνωμοσύνην τὰ παιδιά νὰ τα κακομεταχειρίζονται ! Ἄ ! ἦτο πολὺ σκληρόν... Σὰς εἶπα ὅτι τὰ παιγνιδιά συνομιλοῦσαν μόνα των. Ἄλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν τὰ παιδιά ἦτο δυνατόν νὰ κούσουν τὰ παράπονα τῶν παιγνιδιῶν, θὰ ἐδιορθόνοντο ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά των.

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Ἐμπνευσθεῖσαι ἐκ τῶν ψευδάνυμων.

Σύμβολον τῆς μετριοφροσύνης εἶνε τὸ Ταπεινὸν Ἴον. Τὸ γλυκύτερον καὶ εὐωδέστερον τῶν ἀνθῶν κρύπτεται ὑπὸ τὰ φύλλα, ὅπως οἱ μικροὶ φίλοι καὶ φίλοι τῆς Διαπλάσεως, — ἀθητὴς ἐπίσης γλυκὰ καὶ εὐωδῆ, — ὑπὸ τὸ ψευδάνυμον.

Εἰς τὸ πέλαγος τῆς ζωῆς, Φάρος Ἄγρυνος εἶνε ἡ χρηστὴ συνείδησις.

Ὁ Ἐρμηίτης δὲν εἶνε πάντοτε μόνος. Ἐχει ὡς σύντροφον τὴν Γελόεσσαν Φύσιν, ἡ ὁποία εἶνε τὸ σοφώτερον καὶ εὐγλωττότερον βιβλίον.

Προσπάθει νὰ ἔχῃς Εὐαίσθητον Καρδίαν καὶ ἀπόφευγε νὰ γίνῃσαι Πέτρα Σκανδάλου.

Χάρις εἰς τὴν Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου καὶ οἱ πτωχοὶ ἀκόμη. . . τρώγουσιν νόστιμα ψάρια. Μεγάλῃ ἀρετῇ ἡ συγκατάθεσις !

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 50^{ος}

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλάδιοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου 1897.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετάσχῃ τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν λύσεων θὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρεῖς τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των: ἕως εἰς τὴν μικρὰν τάξιν, τὴν μεσαίαν καὶ τὴν ἀνωτέραν.

Εἰς τὴν μικρὰν τάξιν ὑπάγονται οἱ μικρότεροι ἐκ τῶν φίλων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τοῦτέστιν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις ἑνδεκά ἐτῶν συμπληρωμένων.

Ἡ μεσαία τάξις περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν 12 ἕως 15 ἐτῶν συμπληρωμένων. Καὶ εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν ὑπάγονται πάντες οἱ λοιποὶ ἀναγνώσται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀπὸ δεκαῖξ ἐτῶν καὶ ἄνω, διότι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὴν διαβάζουσιν ἀπλήστως καὶ αἰ-μάμακα ἀκόμη καὶ οἱ πάπποι τῶν συνδρομητῶν μας.

Χάρις εἰς τὴν ὑποδιαιρέσιν αὐτήν, ἕκαστος συνδρομητῆς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ συναγωνίζεται μετὰ συνομητῶν του.

Ἐγὼ δὲ τὸ δικαίωμα πᾶς συνδρομητῆς καὶ πᾶσα συνδρομητρία νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἢ ἀντ' αὐτοῦ εἰς ἡ μίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν του.

Μεταξὺ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἀς δημοσιεύουεν, ὑπάρχουσι ἐπιτηδῆς διὰ τὴν μικρὰν τάξιν εὐκολώτατα πνευματικαὶ ἀσκήσεις, καὶ ἄλλαι πάλιν ἀναλόγως δυσκολώτεραι διὰ τὰς μεγαλητέρας τάξεις τῶν ἀναγνώστων μας.

Αἱ λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἕκαστου φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλονται ἐγκαιρῶς, ὥστε νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, μέχρι τῆς ὁποίας στέλλονται αὐτὰ καὶ ἡτις σημειοῦται ἕκαστος ὑπὸ τὴν ἐπιγραφίδα των προτεινομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων. Αἱ μετὰ τὴν τεταγμένην προθεσίαν στέλλομεναι λύσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ στέλλοντες λύσεις πρέπει νὰ γράψωσιν αὐτὰς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίποτε ἄλλο νὰ μὴ εἶνε γεγραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων, διότι, καὶ ἂν εἶνε γεγραμμένον ἄλλο τι, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

ΤΟΜΟΙ

„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς : 4, 5, 6, 7, 9, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1, 10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς πρᾶγμα χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς : 1, 3, 8, 12, 13, 14) πρὸς φρ. 2, 50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10^{ος} πλησιάζων νὰ ἐξαντηθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 καὶ 1896 ὡν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειωμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέστων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δεσμον ἐκάστης δυάδος τόμων.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Μικροὶ μου φίλοι, παλαιοὶ καὶ νέοι, σὰς στέλλω τὰς καλλιτέρας μου εὐχὰς διὰ τὸ νέον ἔτος 1897. Εὐχόμεθα νὰ σας εἶνε ἐκτάκτως αἰσιον καὶ εὐτυχῆς, νὰ σημειωθῇ δι' ἐξ' ἕκαστον καὶ δι' ἕκαστην ἐξ ὑμῶν πρόσοδος καὶ τῶν πρώτους βαθμοῦς εἰς τοὺς Ἐλέγχους, εἰς τὰ Ἐνδεικτικὰ καὶ εἰς τὰ Ἀπολυτήρια.

Ἐ, πῶς σας φαίνεται καὶ τὸ φύλλον μὲ τὴν νέαν του πρωτοχρονιάτικην στολήν ; Τοῦ τὴν ἐχάρισαν τὰ φημισμένα Καταστήματα Ἀγέστη Κωνσταντινίδου καὶ εἶνε... τὰ νέα καὶ ὠραία στοιχεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ τυπώνωνται εἰς τὸ ἐξῆς τὸ φυλλάδιόν μου: Ὡς πρὸς τὰς εἰκόνας καὶ τὴν ὦλην δὲν σας λέγω τίποτε ! Βλέπετέ καὶ ἀναγινώσκετε.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἐν Ἀθήναις νέοι συνδρομηταὶ μου ἀς μάθουν ὅτι κατὰ πρότασιν τριῶν φίλων μου, τῶν κ.κ. Συρμπούλου, Πάλλη καὶ Καββαδία, θὰ γίνῃ προσεχῶς μία μεγάλη παιδικὴ ἐορτὴ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ παρευρεθῶσιν ὅλοι οἱ ἐναῦθα μικροὶ μου φίλοι καὶ φίλαι οἰκογενειακῶς. Ἡ πρότασις ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 47 φυλλάδιον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἔκτοτε δὲ εἴχομεν πλῆθος δηλώσεων συμμετοχῆς, δι' ἃν ἐξοφραλλοθῆ πλέον ἡ τέλεισι τῆς ἐορτῆς.

Αἱ λεπτομέρειαι τῆς δὲν ὀρίσθησαν ἀκόμη, — ἀλλὰ θὰ ὀρίσθωσιν ἰαν προσεχῶς. Ἐν τούτοις αἱ δηλώσεις ἐξακολουθοῦσιν καὶ μου γράσωσιν ὅτι θὰ παρευρεθῶσιν : ἡ Χριστιανικὴ Ὀδοῦσος μὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς, τὴν μητέρα τῆς καὶ τὸν μικρὸν τῆς ἀδελφόν ἢ Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, μὲ τὴν διδασκαλίαν μου ἢ ἄλλοι.

σκάλισάν της καὶ μὲ μίαν φίλην τῆς, ἡ ὁποία τώρα ἔγεινε συνδρομητρία μου ἢ Ἀργεῖα Τελλέσιλα (ἐλπίζουσα, λέγει, νὰ συναντήσῃ καὶ τὴν Μέθουσαν) ἢ Λαοδάμας ἢ Σκηπίων ἢ Ἀφρικανὸς (ἐλπίζων νὰ συναντήσῃ τὸν Χαλασιὸν Κόσμου) τὸ Μαντεῖον τῆς Δωδώνης (καὶ με παρακαλεῖ νὰ του κρατήσω τρία εἰσιτήρια) ἢ Εὐαίσθητος Καρδία (ἡ ὁποία ἤθελε νὰ εἶχε πρῶτην αὐτὴ τὴν τέλεισι τῆς Μ. Κυριακῆς) ἢ Δὸν Κιχῶτης (μ' ἕνα ἐνθουσιωδέστατον γράμμα) ἢ Ἀγρύνος Φάρος μὲ τὸν ἀδελφόν του καὶ μὲ τὸν νέον φίλον πού μου ἐσύστησε ἢ Μήδετα, μαθήτρια τοῦ Πρωτοῦ Παραθαλασσινοῦ τῶν Κυριῶν, ἡ ὁποία μοῦ γράφει ὅτι θὰ ἔλθῃ μὲ τὴν κ. ὑποδιεθνήτριαν καὶ διὰς τῆς τὰς συμμαθητριάς, ὅσαι εἶνε συνδρομητρίαί μου: ὁ Γιὸς τῆς Καλλιτεχνίας, μετὰ τῶν γονέων του, καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἤλθαν εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἐδήλωσαν προφορικῶς συμμετοχὴν.

Αὐτὰ δὲ μόνον μέχρι τῆς 28 Δεκεμβρίου.

Η Δ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἡ ἐρώτησις διὰ τὴν Δ' Κυριακὴν μου εἶνε ἡ ἐξῆς : «Ποία ἡλικία σὰς ἀρέσει καλλιτέρα καὶ διατί ;» Δέχομαι ἀπαντήσεις μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου. Αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ εἶνε γραμμέναι εἰς ξεχωριστὸν χαρτί καὶ νὰ φέρουν τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδάνυμον τῶν γράφωντος.

ΤΟ ΕΞΕΣΠΛΘΩΜΑ

Πρῶτα-πρῶτα εὐχαριστῶ τὸν φίλον μου Ὁρφέα, ὁ ὁποῖος μετεχειρίθη διὰ πρώτην φοράν τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἔκφρασιν Ἐσπεράθωμα, διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὰς ἐνεργείας τῶν φίλων μου ὑπὲρ ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν. Καὶ ἡ ἔκφρασις πλέον καθιερωθῆ μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν φίλων μου, τοὺς ὁποῖους δὲν ἔχω λόγους νὰ εὐχαριστήσω διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐδέχθησαν τὰς ἀγγελίας μου.

Λοιπὸν ἐξεσπάθωσαν προσέτι : ὁ Κολπίσκος τοῦ Λιγαίου (καὶ μου ἔκαμε 1 συνδρομητῆν) ἢ Ἀργεῖα Τελλέσιλα (1 συνδρομητρία) ἢ Π. Β. Σταματούλης (διὰ κοῦ πατρός του, 2 συνδρ.) ἢ Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου (1 συνδρ.) ἢ Ἄννα Λογιατωτίδου (1 συνδρ.) ἢ παλαιὰ μου εἰλη Μιχαήλα (3 συνδρ.) ἢ Ἰωάννης Γ. Καραμήτσος (1 συνδρ.) ἢ Χαριτίνη Δ. Παπαγγελουπόπου (1 συνδρ.) τὸ Δροσερόν Πηλιδῶν (διὰ δευτέρου φορᾶν, 3 συνδρ.) ἢ Δέσποινα Π. Θεοδώρου (διὰ τοῦ πατρός της, 2 συνδρ.) ἢ Φιλοπατρία Ἐλλην (6' ἐσπεράθωμα, 3 συνδρ.) τὸ Ἦσυχο Ἀεράκι (1 συνδρ. πρὸς τὸ παρόν.) ἢ Ἰωάννης Δ. Γαλιάτσος (1 συνδρ.) ἢ Ζωρζῆς Α. Νεγρεπόντης (1 συνδρ.) ἢ Μικρὸς Λαοβόλος (1 συνδρ. πρὸς τὸ παρόν.) ἢ Κωνσταντῖνος Κολομπίτσος (1 συνδρ.) ἢ Φ. Πολ. Κυβετός (1 συνδρ.) ἢ Γενναῖος Καλλικρατίδης (6' ἐσπεράθωμα 1 συνδρ.) ἢ Βοδῶπις (1 συνδρ. πρὸς τὸ παρόν.) ἢ Κάτασπρος Ἀράπης (1 συνδρ.) ἢ Ἀγρύνος Φάρος (1 συνδρ. πρὸς τὸ παρόν.) ἢ Δευτὴ Περιστερὰ (1 συνδρ. πρὸς τὸ παρόν.) ἢ Μικρὸς Ἰππέος (6' ἐσπεράθωμα 1 συνδρ.) ἢ Σοφία Χ. Παλαμᾶ (2 συνδρ.) ἢ Γ. Δ. Ματσέλλος (2 συνδρ.) ἢ Ἀλεξάνδρα Σ. Δούρου (4 συνδρ.) ἢ Σταμάτιος Κ. Σταμάτης (2 συνδρ.)

Αὐτὰ εἶνε ἀποτελέσματα τοῦ ἐσπεράθωματος μέχρι τῆς 28 Δεκεμβρίου. Καὶ πού νὰ ἰδῆτε ἀκόμη ! Διότι πλείστοι ὅσοι μοῦ γράφουν ὅτι ἐνεργοὺν καὶ θὰ μου στείλουν συνδρομητὰς προσεχῶς.

Ἀρετὰ σὲ ἐγνώρισα ἀπὸ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν σου, νέα μου φίλη Ἀλκινόη Διαμαντίδου. Ἄν θέλῃς νὰ μου στείλῃς καὶ τὴν φωτογραφίαν σου, ἀκόμη καλλιτέρα. Εὐχόμεθα νὰ γίνῃ γρήγορα καλὴ ἡ ἀγαπητὴ σας μητέρα, ἀγαπητῆς μου Χρυσάετες καὶ ἀδελφοί, καὶ νὰναλάθῃ τὸ σπῆτι σας τὴν πρώτην του χαρᾶν καὶ εὐτυχίαν. Ἐθε !

Μικρέ μου Κουκουκουίνε, η αδελφή σου μου γράφει ότι επιθυμείς να λάβης αυτό το ψευδώνυμον. Τό δέχομαι ευχαρίστως και σε περιμένω. Χιονισμένη Όθωσα, τα χρήματα δια την Μεγάλην Κυριακή δεν θα τα δώσης τώρα, άλλ' όταν εκδοθούν τα είντηρια. Η Πίσσα μου έχρη πολύ δια την γνωριμίαν της γραιιάς Ρίνας σου.

Όστε, Αττική Ήμερα, πιστεύω ότι θα ξ-γραφες ήδη προς τον κ. Συρμόπουλον ότι δεχ-σαι την πρότασιν. Η Πίσσα μου ανασπάζεται την Αραπίτσαν σου.

Ναυαρχε Κουκουκιά, δεκτόν το νέον σου ψευδώνυμον. Άλλά με τί δικαίωμα θα σου δη-λώσω τα ψευδώνυμα των φίλων σου;

Κ' εγώ έχω την κάρα πολύ, Νεράϊδα του Για-λοῦ, τού έγινε καλά το αδελφάκι σου· να μου το φίλησης γλυκά.

Κολπίσσε του Αίγαίου, διὰ περί των προη-γουμένων μου τόμων θα είδες βεβαίως εἰς την προπροσταλείσαν Εἰδοποίησιν, με πᾶσαν σχετι-κὴν πληροφορίαν.

Πῶ, πῶ! πᾶς δὲν τάγαπῶ τα παιδιά που κά-μνουν τέτοιες τρέλλες εἰς τὸν δρόμον, Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ! Άλλά δὲν πιστεύω να ἴσαν μεταξὺ αὐτῶν καὶ συνδρομηταί μου.

Βλέπεις, Αρθισμένην Αυγαριά, διὰ Ὀ Ανα-νίας σ' ἔκαμε νόνησεν ἐν μέσφ χειμῶν... Ά-λήθεια δὲν μου ἔγραψες ἂν ἐπέτυχεν ὁ μονόλογος «Θά εἶμαι... εγώ!» εἰς τὴν ἐσπὴν που ἀ-πηγγέλλῃ.

Λευκόπεπλος Νύμφη τῶν Δασῶν, ἡ Ἀγάπη καὶ ὁ Ἀνανίας σ' ευχαριστοῦν διὰ τὰ καλά σου λόγια.

Ἐμπρός λοιπόν, Λαοδάμα, περιμένω... περιμένω.

Σ' ευχαριστῶ πολύ-πολύ, Χρυσὴ Πεταλοῦ-δα, διὰ τὰ γραμματόσημα. Άλλά τὰ ψευδώνυμα των φίλων μου δὲν εἰμπορῶ να σου εἶπω. Ἐϋχο-μαι αἱ προσπάθειαι σου νὰ στεφθοῦν δι' ἐπιτυχίας.

Δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν, Ἄετ' τῶν Ὀ-ρέων, διὰ ἐπιθυμίας καὶ προσπάθειάς να μ' ευχα-ριστήσης.

Ἀρχιναυαρχε Θεμιστοκλή, τὸ παρὸν φυλλά-διον, ἐλπίζω, σοῦ λύει ὅλας τὰς ἀπορίας. Ἡ Τε-τάρτη Κυριακὴ τῶν Φεβρουάριον· τὸ ποιημά σου μ' ἐνθουσίασε.

Σκηπτίον Ἀφρικανέ, δεκτόν το νέον σου ψευ-δώνυμον. Ὁ Χαλασμός Κόσμου ἐδήλωσεν ἐκ των πρώτων διὰ τὴν Μεγάλην Κυριακὴν.

Ναί, Μαντεῖον τῆς Δωδώνης, ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ οἱ ὅποιοι ἔχουν πολὺ παραδόξους ἰδέας περὶ ἀριστοκρατίας· ἄλλὰ ποῖος τοὺς ἀκούει! Οἱ ἀληθῶς ἀριστοκράται εἶνε ευγενέστατοι καὶ καταδεκτικώτατοι. Ἀυτῆς τῆς ἰδέας εἶνε καὶ ὁ φίλος μου Ὀλυμπιονίκης· λυποῦμαι δὲ ποῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ δημοσιεύσω τὴν ἐπιστολήν του, ἔλλει-ψει χώρου.

Κατενθουσιασμένος ὁ φίλος μου Λέων τῆς Ἀφρικῆς, με τὰς δηλώσεις περὶ τῆς Μεγάλης Κυριακῆς, τὰς ὁποίας καθημερινῶς λαμβάνει εἰς τὰς Καλάμας καὶ μου ἀπαριθμεῖ πλέον τὰ ὀνό-ματα των δηλωσάντων, πολλὰ των ὁποίων δὲν ἀ-νέγραψα καὶ ἐγώ, διότι δὲν ἐδήλωσαν καὶ πρὸς ἐμέ, ἄλλὰ μόνον πρὸς τὸν Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς. Άλλά... τί βλέπω;... τί ἔκαμα;... Χωρὶς νὰ θέλω ἐπρόδωσα τὸ ψευδώνυμον τοῦ φίλου μου!—Όχι καλοὶ μου φίλοι! χωρὶς ἄδειαν καὶ ἐντολήν δὲν προδίδω κανὲν ψευδώνυμον. Ὁ δὲ Σῶλων Συρμόπουλος μου ἔγραψε νὰ σας ἀναγ-γέλω διὰ εἶνε ὁ Λέων τῆς Ἀφρικῆς καὶ διὰ τὴν θαλλάζῃ ψευδώνυμον.

Δεκτόν το νέον σου ψευδώνυμον, Περσεῦ. Γράφε μου ὅσον συχνότερα εἰμπορεῖς.

Βράχε των Γλάρων, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Άλλά με μίαν σ' ὑπονοῶν: να μου γράψης κ' ἐφέτος τόσον συχνά, ὅσον καὶ πέ-ρσαι. Ναί;

Κ' ἐγὼ ἐγέλασα, Ἀρσερὸν Πήλιον, ὅταν ἔ-μαθα διὰ ἴσων πολὺ μεγαλῆτερος, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ξυλοφορτώματος... εἰς τὸ ἐξῆς

λοιπὸν γράφε μου με τὸ νέον ψευδώνυμον. Σὲ παρακαλῶ να μου φίλησης τὴν Ἀθῶν τοῦ Πα-γασαίου καὶ τὴν μικροῦλον Σοφίαν.

Φιλόκατρι Ἐλπίη, θάναγώσης λεπτομε-ρῶς τί καὶ τί θὰ γίνῃ εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακὴν Ὑπομονὴ ἄφ' οὐ μὲνης τόσφ μακράν.

εἰς ὅσους σοῦ λέγουν διὰ τὴν «Διάπλασις» εἶνε διὰ μικρὰ παιδιά· εἰμπορεῖς, Θουκυδίδη Ἱστο-ρικοῦ, νὰπαντᾷς διὰ εἶνε καὶ διὰ μικρὰ ἄλλὰ καὶ διὰ μεγάλα. Ἀυτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια!

Κῆμα τοῦ Δουνάβεως, σ' ευχαριστῶ πολὺ καὶ ἀναμένω.

Βεβαίως, Μεγγίλε, θὰ συμπεριληφθῆς εἰς τὴν κληρωτίδα. Σ' ευχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.

Ἐϋχομαι, Χρυσάνθη Σταλοῦρη, να σου πε-ράσουν τὰ ματάκια σου γρήγορα καὶ να μου γρά-ψης, ὅπως πρώτα, συχνά.

Στείλέ μου μερικὰ ψευδώνυμα τῆς ἐκλογῆς σου, φίλτατε Ζωρζῆ Νεγρεπόντη, να σου ἐκ-λέξω τὸ καλλίτερον. Ὁὔτω γίνετα συνήθως.

Πραγματικῶς, Τρικυμιώδη Μαλέα, ὁ καλ-λίτερος μπουναμάς ἐκ μέρους των φίλων μου εἶνε 2 ἢ 3 νέοι συνδρομηταί. Τί ὠρατὰ που τὰ λέ-γεις!

Μικρὴ Διάβολε, ἄφ' οὐ ἀνέγνωσες τὴν κρίσιν τῆς Τρίτης Κυριακῆς, τί ἐρωτᾷς περισσύτερα; Ὁ, τί ἔγραψεν ἡ Ἀγάπη, τὰ ἐπεκύρωσα ἐγώ.

Σοῦ εἶπα, νομίζω, φίλτατε Γενναίε Καλλι-κρατίδα, διὰ δὲν εἶνε δυνατὸν να δεχθῶ τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ὁ λόγος εἶνε σοβαρώτατος. Φαντάσου διὰ μόνον δι' αὐτὸ τὰ συλλογία μου εἰμπορεῖ να μὴ φθάνω μέχρι σοῦ. Ἐννοεῖς;

Ναί, ἔγραψα τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἀγαπητῆ Βοδῆπις, καὶ ὑπόθετω διὰ πράγματι σὲ χαρακτη-ρίζει. Γράφε μου.

Διόλου φανταστικὰ αὐτὰ τὰ πρόσωπα, Ἄγρου-πνε Φάρε! Πολλοὶ ἦλθαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἀπὸ τοὺς ἐν Ἀθήναις φίλους καὶ εἶδον ἰδίαις ὀμ-μασι καὶ τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Πίσσαν καὶ τὸν Ἀνανίαν καὶ τὰς ἀδελφάς του Βέβαια!

Μικρὴ μου Ἀραπάκε· τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτόν. Δὲν ἔχεις ἀνάγκην να ζηλεύης τὴν ἀδελ-φὴν σου, ἀφ' οὐ καὶ σὺ εἰμπορεῖς να μου γράψης ὅσον συχνά θέλῃς.

Ἄν δὲν σου ἀπήντησα, φίλτατε Κουκουκίε, σημαίνει διὰ δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου. Ἐα-ναγράφε μου λοιπὸν ὅ, τι θέλῃς.

Τί χαριτωμένον τὸ γραμματικὸν σου, Πάνε Γ. Βαλασάκη! Ὁ καὶ μου γράψης συχνά;

Φιλόκατρι Κερκυραίε, να μου φίλησης τὰ ἀδελφάκια σου καὶ να προσφέρῃς τὰ σέβη μου εἰς τοὺς γονεῖς σου. Σὲ φιλῶ.

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς θὰ σε ἴδω φέτος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου, φίλτατη Σοφία Χ. Παλαμᾶ καὶ περιμένω τὸ ψευδώνυμον.

Δὲν ἀμφιβάλλω, Μήδεια, διὰ τὰ λάβης μέρος εἰς τὴν Τετάρτην Κυριακὴν.

Ἐλπίζω, Ἀλεξάνδρα Σ. Δούρου, διὰ τὴν ἐπι-στολή σου αὐτὴ δὲν θὰ εἶνε ἡ τελευταία. Συστη-σε ἐπίσης εἰς τὰς νέας φίλας που μου ἔκαμες να μου γράφουν.

Ἐδριπον λοιπὸν θὰ σε ὀνομάζω, Ἀγαπητῆ μου φίλε. Καὶ ἡ ἰδικὴ μου ἐπιθυμία εἶνε να μου γρά-ψης συχνά.

Τιτὴ τῆς Καλλιτεχνίας, σ' ευχαριστῶ θερ-μῶς διὰ τὴν τόσην σου ἀγάπην καὶ διὰ τὰ γράμ-ματόσημα.

Κόρη τοῦ Γιαλοῦ, δὲν ἤξεύρω τί να πρωτο-βαυμάσω ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου: τὴν εὐφρίαν τῆς ἢ τὸ αἶσθημά της; Ὁ εἶμαι εὐτυχὴς να λαμβάνω συχνά τέτοια γράμματα.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΜΥΣΤΙΚΑ

Τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, ἐν των ὁποίων ἐστὶν ἀπὸ ὅλους ὡς δείγμα, εὐρίσκονται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ πωλοῦνται πρὸς 15 λεπτὰ τὸ ἐν. Τὰ 25 ὄμοι, με ἐξώφυλλον καὶ πίνακα περιε-χομένον, τιμῶνται φρ. 3.

Τὸ ἐξώφυλλον καὶ ὁ πίναξ μόνον, λεπτὰ 30. Ἀγοράσατε διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς σας.

Ἄσπασμοί, πληροφορίες.— Πολ-λοὺς ἄσπασμούς καὶ πληροφορίες ἔχω να διαβι-βάσω αὐτὴν τὴν φορὰν. Ἐλπίσει ὅμως χώρου τοὺς ἀναβάλλω διὰ τὸ προσεχές.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλτακί στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀνδρέον Ἀρροναῦτην (ὁ ὅποιος εἶχε να μου γράψῃ τόσον καιρὸν!) Καρχαρία τοῦ Αἰγαίου, Κοριολάνον, Ἀρχι-ζιζάνιον, Ἐσπερινὴν Γαλήνην, Δὸν Κιγώ-την, Ἐυδοθητον Καρδιαν, Κερκυραϊκὴν Με-λισσάρ [τὸ βραβεῖον ἐστὶν ἀπὸ] Δεκαπενταετη Πλοιαρχον, Ἀειθαλῆ Μυροῦνην, Παρόχθιον Πελαργον, Ζαπτιδα, Πέτραν Σκαρδαλον, κτλ. κτλ. κτλ.

εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Δε-κεμβρίου—διότι ἐνεκα των ἑορτῶν καὶ τὸ φύλλον τοῦτο ἐξετυπώθη ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους,— θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ἀντίτιμον των συνδρομηῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως των Παιδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτο-νομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομη-ριδίου, συναλλαγματίων, ἐντὸς συστημένης ἐπιστο-λῆς. Ποσὰ μικρότερα των 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παλαι-ῶν φύλλων τῆς Διαπλάσεως θὰ ἐκτελεθῆται, ἂν δὲν συνοδεύεται μετὰ τὸ ἀντίτιμον. Ἐκα-στον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τι-μᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1897) λεπτὰ 15.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Διὰ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 4 Φεβρουαρίου.

Νέος διαγωνισμός των λύσεων.

Ἄρχεται ἀπὸ σήμερον, ὁ 50ος Διαγωνισμός εἰς τὸν ὅποιον ὅσοι θέλουν να λάβουν μέρος πρέπει να συμμορφωνονται πιστῶς πρὸς τοὺς ἀνωτέρω δημοσιευομένους ὄρους.

1. Δεξιόγλωσσος.

Ζῶον, ἔθνος, καὶ ἑνα γράμμα να ἐνώσης εἰμπορεῖς; Ἐ! αὐτὸ ἂν κατορθώσης, ἑνα ποιητὴν θὰ βρῃς.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους.

2. Στοιχειώγραφος.

Βάλῃ ἴσως διώξῃ Νί καὶ ἰδοῦ τί θὰ γενῆ: αὐτοκράτωρ θὰ χαθῆ τυραννὸς θὰ πεταχθῆ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου.

3-4. Μεταμορφώσεις.

1, Ἡ Ὀψῆ δι' 9 μεταμορφῶσ. να γίνῃ κύκλος. 2, Ἡ Ὀχῆ δι' 9 μεταμορφῶσ. να γίνῃ Σιών.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου.

5-9. Μαγευκὸς σύνδεσμος.

Δι' ἀντικαταστάσεως δύο οἰωνόδοποιε γραμμα-των των κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συνδέσμου, πάν-τοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις: ἀγρός, ἄριστος, ἄρμος, κύων, ἄκρις.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Κωδικογράφου.

10-14. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως των γραμμάτων των κάτωθι λέξεων σχηματίσων τὰ ὀνόματα 5 πλυσων.

1, Οσγάρ. 2, Ξεδανειλάρα. 3, Νικεπον. 4, Σει-πέυραι. 5, Κεϊράληνον.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Καρχαρία τοῦ Φαλήρου.

15. Ἑλλητισοσύμφωνον.

17-ε-αι-ηευε.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἐσπερίου.

16. Φωνηεντόλιπον.

πρλμδν-τε-τε-ν-πφγς-τε-σνπς.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Αὐθιμῆνης Αυγαρίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑπισημοῦ τῆς Παιδείας ἄς ἐκ παρ' ἑαυτῶν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμματος, ἀλλήθης παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμογενεῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμηνικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ἄς ἀνήγνῳσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὁδὸς Ἀδύλου, 119, ἐναντι Χρυσοστήλαιωσισης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Ἰανουαρίου 1897 Ἔτος 19ος.—Ἀριθ 2

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 1)

Ἀκούσας τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ θεὸς Μπίμπης, δὲν ἤμπορεσε να κρατήσῃ τὴν σοβαρότητά του καὶ ἐγέλασε δυνατὰ τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ ὁ μικρὸς ἵππεος τῆς δορκάδος τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ τὸ χαμίνιον των Παρισίων.

—Καὶ τί δουλειὰς ἤμπορεῖς να ἔχῃς ἐσὺ με τὸν Αὐτοκράτορα; ἠρώτησεν ὁ ἄνθρωπος με τὴν ριδικότητάν.

—Αὐτὸς εἶνε δικός μου λογαριασμός, ἀπήντησε τὸ παιδίον. Εἶνε τέλος πάντων κάτι τι, που μόνον ὁ Αὐτοκράτωρ πρέπει να το μάθῃ. Ἄλλὰ πῆντέ μου πρώτα, σὰς παρακαλῶ, πολίτα θεῖε, τί λέ-ξεις πρέπει να μεταχειρισθῆ κανεὶς διὰ να του ἐμιλήσῃ; Πολίτα Αὐτοκράτωρ ἀρά γε; ἡ πολίτα Κοντοδεκανεά; ἡ τίποτε ἄλλο;

Ὁ θεὸς Μπίμπης προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ παιδίου, σιωπηλὸς δι' ὀλίγας στιγμὰς κατό-πιν ἐκύτταξε τὸν μικρὸν ἵππεά, ὁ ὅποιος, μὴ εὐρίσκων ἴσως ἀρκετὴν τὴν ταχύτητα τῆς δορκάδος του, κατεγίνετο να τὴν κτυπᾷ με ὄλην τὴν δύναμιν των μικρῶν του πτερυῶν.

—Τὸ κακοντυμένο παιδί θέλει να ἰδῆ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ἐρωτᾷ πὸς πρέπει να τον ὀνομάσῃ. Τί λές ἐσὺ, μικρὸ μου;

—Ἄς τον εἰπῆ παπποῦν! ἀπήντησεν ἀμέσως ὁ μικρὸς Κάβλος.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐπροκάλεσεν ὁμοίως τὸν γέλωτα καὶ των τριῶν συνομιλητῶν.

—Δὲν πρέπει ὅμως να γελοῦμε! ὑπέλαβεν ὁ μικρὸς Παρισινός, ἀναλαμβάνων τὴν σοβαρότητά του. Θέλω να ἰδῶ τὸν Αὐτοκράτορα γιὰ σπουδαία ὑπόθεσι. Πρόκειται να σώσω τὸ πετσί του!

—Καὶ ἀπὸ ποῖον κίνδυνον πρόκειται ἀνα σώσης τὸ πε-τσί του; καθὼς λέγεις;

—Σὰς εἶπα ὅτι αὐτὸ δὲν ἤμπορεῖ να το μάθῃ κανεὶς ἄλλος ἐκτός ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα! ἀπήντησε τὸ χαμίνιον με τὴν ἴδιαν σοβαρότητα.

—Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ να ἰδῆ τὸν Αὐτοκράτορα, ἂν δὲν εἰπῆ πρώτα τί τον θέλει! ὑπέλαβεν ὁ θεὸς Μπίμπης. Εἶπέ μου λοιπὸν τί

το θέλῃς καὶ ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι να ἐπιτύχω διὰ σε μίαν ἀκρόασιν, διότι ἔχω τὴν τιμὴν να βλέπω καμμίαν φορὰν τὸν Αὐτοκράτορα... Ἐλα, εἶπέ μου, τί τον θέλεις;

Τὸ παιδίον ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς βλέμμα διαπεραστικόν.

—Ὁ Μιχάλης ἐπῆγε να γίνῃ στρατιώτης, εἶπεν ὁ Πέτρος τὸ ἴδιο. Τώρα καὶ οἱ δύο πολεμοῦν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Κοντοδεκανεά. Δὲν εἶνε δύσκολον να πάρουν καὶ κανεὶς παράσημο, ὅπως ὁ Ἀντώνης ὁ Περόλλης, που κάθεται ἔς τὸ δρόμο τὸ δικό μας, ἐκεῖ κάτω, καὶ που ἄφησε τὸ ἑνα του πόδι ἔς τὴ μάχην τῆς Ἀουστερ-λίτης. Ἄν ἄκουε ὁ Αὐτοκράτωρ αὐτὸ που ἔχω να του